

**OTKRIVENJE SEDAM CRKVENIH
DOBA**

PERGAMSKO CRKVENO DOBA

GLAVA PETA

PERGAMSKO CRKVENO DOBA

Otkrivenje 2:12-17

“I Anđelu crkve u Pergamu napiši: Ovo govori Onaj Koji ima oštri mač sa dve oštrice: znam gde prebivaš, tamo gde se nalazi Sotonin presto. I držiš Moje Ime, i nisi se odrekao vere u Mene ni u dane kada je moj verni svedok Antipa ubijen kod vas – tamo gde prebiva Sotona. Ali imam nešto protiv tebe: imaš onde takvih koji drže nauku Valama, koji je poučavao Valaka da baci sablazan pred sinove Izrealove, da jedu meso žrtvovano idolima i da se odaju bludu. Tako i ti imaš one koji na isti način drže nauku Nikolaita, što Ja mrzim. Pokaj se, dakle, inače ću ti brzo doći i boriću se protiv njih mačem Svojih usta. Ko ima uho neka čuje šta Duh govori crkvama: pobjedniku ću dati sakrivene mane, daću mu i beli kamen i na kamenu napisano novo ime, koje ne zna niko sem onoga koji ga prima.”

PERGAM

Pergam (antičko ime) bio je smešten u Misiji, u navodnjenj zoni opkoljenoj sa tri reke, i s jednom od tih reka je bio vezan za more. Bio je opisan kao najčuveniji grad u Aziji. To je bio grad poznate kulture sa bibliotekom drugom po redu, odmah iza one u Aleksandriji. A ipak to je bio grad velikog greha, predan razuzdanim obredima slavljenja Eskulapa, (po rimskoj mitologiji boga lečnika, a Grčki naziv je Askolepios) koga su oni slavili u formi žive zmije koja je bila smeštena i hranjena u hramu. U ovom divnom gradu sa navodnjenim zemljištem, šetalištima i parkovima živela je mala grupa posvećenih vernika koji nisu bili zaluđeni formama lepote, i koji su se zgražavali nad Sotonskim slavljenjem koje je bilo zahvatilo to mesto.

SAMO DOBA

Pergamsko Doba je trajalo oko trista godina, od 312-606 godine nove ere.

GLASNIK

Upotrebljavajući nama od Boga dato pravilo za biranje glasnika svakog doba, mi biramo jednoga čija je služba bila najbliža prvom glasniku, Pavlu, i bez ustručavanja izjavljujemo da je glasnik Pergamskog Doba bio Martin. Martin je bio rođen 315 godine u Mađarskoj. Međutim, njegovo životno delo je bilo u Francuskoj, gde je radio u Toursu i njegovoj okolini kao biskup. Umro je 399 godine. Ovaj veliki svetac je bio ujak još jednom divnom Hrišćaninu, svetom Patriku iz Irske.

Martin se obratio Hristu dok je sledio karijeru profesionalnog vojnika. Dok je on još bio zanešen ovom službom dogodilo mu se jedno veliko čudo. Zabeleženo je da je jednom prosjak ležao bolestan na ulici baš gde je Martin imao stražu. Zimska hladnoća je bila jača nego što bi taj prosjak mogao podneti budući da je bio bedno obučen. Niko nije obraćao pažnju na njegove potrebe dok Martin nije naišao. Videći nepriliku ovog siromaha, a ni sam nemajući viška odeće, on je skinuo svoju kabanicu, i mačem je presekao na dva dela i obavio oko smrznutog čoveka. On ga je poslužio najbolje što je mogao i nakon toga otišao svojim putem. Te noći Gospod Isus mu se pojavio u viziji. Tamo je On stajao, kao prosjak, umotan u polovinu Martinove kabanice. Govorio mu je, rekavši, "Martin, koji je samo vojnik, obukao me je ovom kabanicom." Od toga vremena Martin je tražio da služi Gospodu sa svim svojim srcem. Njegov život je postao serija čudesa manifestujući silu Božiju.

Pošto je napustio vojsku i postao vođa u crkvi, on je zauzeo veoma borbeni stav prema idolopoklonstvu. On je posekao gajeve, uništio kipove i porušio oltare. Kada je bio izazvan od pagana zbog svojih dela on ih je pozvao na isti način kao što je učinio Ilija Valovim prorocima. Ponudio im je da ga svežu za drvo na dnu debla, tako da kada bi drvo bilo presečeno zgnječilo bi ga da Bog nije intervenisao i okrenuo drvo dok je padalo. Lukavi pagani su ga vezali za drvo koje je raslo na strmim brdima, uvereni da će prirodna sila gravitacije prouzrokovati da drvo padne i zgnječi ga. Upravo kada je drvo počelo da pada, Bog ga je okrenuo prema uzbrdici, suprotno svim prirodnim zakonima. Nekoliko pagana koji su pokušali da pobegnu su bili prignječeni kada je drvo palo na njih.

Istoričari se slažu u tome da je on najmanje u tri prilike dizao mrtve verom u Ime Isusa. Jednom prilikom on se molio za mrtvu bebicu. Kao

Elizej, on se nadneo nad bebom i molio se. A ona se vratila u život i zdravlje. Drugom prilikom bio je pozvan da se moli za brata koji je umirao u vreme velikog proganjanja. U vreme kada je on stigao siroti čovek je već bio mrtav. Obesili su ga na drvo. Telo mu je već bilo bez života, a oči su mu bile napete. Ali Martin ga je skinuo dole, i kad se pomolio za njega čovek je bio ožvjljen i vraćen njegovoj radosnoj porodici.

Martin se nikada nije plašio neprijatelja bez obzira ko mu je bio neprijatelj. Tako je on lično otišao da vidi zlog imperatora koji je bio odgovoran za smrt mnogih Duhom ispunjenih svetaca. Imperator nije obratio ni malo pažnje, tako je Martin otišao da vidi imperatorovog prijatelja, jednog Damasusa, okrutnog rimskog biskupa. Ali biskup, budući da je bio nominalni Hrišćanin od lažnog čokota nije intervenisao za njega. Tako Martin se vratio nazad u palatu, u kojoj su vrata bila zaključana a oni mu nisu dopustili da uđe unutra. On je legao dole na svoje lice pred Gospodom moleći Ga da mu omogući ulazak u palatu. I tada čuo je glas koji mu naređuje da ustane. Kada je ustao, video je otvorena vrata koja su se sama od sebe otvorila. Ušao je u dvor. Ali arogantni vladar nije okrenuo svoju glavu da priča s njim. Martin se ponovo molio. Iznenada spontano je došla vatra sa sedišta trona a nesretni imperator je brzo nestao. Gospod sigurno ponizuje ponosne a uzvisuje ponizne.

Eto tako je bio gorljiv njegov žar u službi Gospodnjoj da je davno bio jako uzdrman. Neprijatelji istine su iznajmili atentatore da ubiju Martina. Došli su potajno u njegovu kuću i u času kada su ga nameravali ubiti, on je stajao uspravno i stavio svoje grlo na mač. Pošto su oni stupili napred, sila Božija ih je iznenada bacila nazad preko sobe. Tako budući pobeđeni u toj svetoj i atmosferi strahopoštovanja da su puzali na rukama i kolenima moleći ga za oprostjenje radi tog pokušaja da mu oduzmu život.

Prečesto kada su ljudi istaknuto upotrebljeni od Gospoda oni postaju ponosni. Ali sa Martinom nije bilo tako. On je uvek ostao ponizan Božiji sluga. Jedne noći dok se pripremao da stane za propovedaonicu, prosjak je došao u njegovu radnu sobu i zamolio ga za nešto odeće. Martin ga je uputio svom glavnom đakonu. Oholi đakon mu je naredio da ode. Odmah zatim on se vratio nazad ka Martinu. Martin je ustao i dao prosjaku svoju finu odeću, a đakonu naredio da mu donese drugu odeću koja je bila lošijeg kvaliteta. Te noći dok je

Martin propovedao Reč, stado Božije je videlo meko belo sjajno svetlo oko njegovog lika.

Zaista on je bio veliki čovek, i istinski glasnik tom dobu. Nikada nije želeo ništa drugo nego ugoditi Bogu živeći najposvećeniji život. Nikada nije bio naveden da propoveda dok se prvo nije molio i bio u takvom duhovnom stanju da zna i donese puni savet Božiji preko Svetoga Duha poslatog s neba. Često bi držao ljude da čekaju dok se molio za potpuno ubeđenje.

Biti upoznat sa Martinom i njegovom moćnom službom neko bi mogao pomisliti da se proganjanje svetih stišalo. Ali nije tako. Oni su još uvek bili uništavani i proganjeni od đavola kroz delovanje grešnika. Oni su bili spaljivani na lomači. Bili su prikivani na krstove sa licem okrenutim na dole a divlji psi su puštani na njih da im kidaju telo i utrobu, ostavljajući žrtve da umiru u užasnim mukama. Bebe su bile vađene iz trudnih žena i bacane svinjama. Ženske grudi su bile odsecane, a one su bile primorane da stoje uspravno dok im srce ne ispumpa svu krv i dok ne umru. A tragedija je u ovome bila čak i veća ako razmislimo i shvatimo da ovo nije bilo potpuno delo pagana, već je mnogo puta to prouzrokovano od strane takozvanih Hrišćana koji su smatrali da čine Bogu uslugu pošto uništavaju ove odane vojnike krsta koji su stajali predani Reči i poslušnosti Svetome Duhu. U Jovanu 16:2, "Iskljućiće vas iz sinagoga; čak će doći čas da će svaki koji vas ubije pomisliti da Bogu služi." A u Mateju 24:9, "Tada će vas predati na muke i ubijaće vas, i svi narodi će vas mrzeti radi Moga Imena."

Po znacima i čudesima i sili Duha, Martin je bio istinski potvrđen kao glasnik tom dobu. Ali ne samo da je on bio podaren velikom službom, on sam je bio potpuno istinit u Reči Božijoj. On se borio protiv organizacija. On je stao nasuprot grehu u visokim oblastima. On je postao pobednik u istini Reči i delu živeći život potpune Hrišćanske pobeđe. Njegov biograf je opisao to na ovakav način, "Nikada ga niko nije video ljutog ili uznemirenog, ožalošćenog ili nasmejanog. On je uvek bio jedan te isti, i izgledalo je kao da nešto besmrtno nosi na svom licu, neku vrstu nebeske radosti. Nikada na njegovim usnama nije bilo ništa drugo osim Hrista, i nikada u njegovom srcu ništa osim pobožnosti, mira i sažaljenja. Često puta je plakao zbog greha pa čak i onih koji su ga omalovažavali, koji su ga dok je on bio miran i odsutan napadali zmijskim usnama i otrovnim jezicima. Mnogi su ga mrzeli

zbog vrlina koje oni nisu posedovali i nisu ih mogli imitirati; i avaj! Njegovi najljući napadači su bili biskupi.”

POZDRAV

Otk. 2:12 *“Ovo govori Onaj Koji ima oštri mač sa dve oštrice.”*

Poruka trećem crkvenom dobu upravo sledi posle ovoga. Treća scena odvijanja ove drame o “Hristu usred Njegove crkve” upravo treba biti otkrivena. Sa trubom kao glas, Duh predstavlja Onoga Koji je bez premca, “Onoga Koji ima oštar mač sa dve oštrice!” Kako se ovo samo razlikuje od one predstave Njega iz vremena kada je Pilat predstavio Jagnje Božije, obučeno u purpurnu izrugujuću odoru, dok je bio udaran i okrunjen krunom od trnja, govoreći, “Evo vam vašeg Kralja!” A ovde sada, kraljevski obučen okrunjen slavom stoji izdignut Gospod, ‘Hrist, Božija sila’.

U ovim rečima, ‘Onaj Koji ima oštar mač sa dve oštrice’ položeno je još jedno drugo otkrivenje Boga. U Efeškom Dobu, možda ćete se setiti, da je On bio postavljen kao nepromenljivi Bog. U Smirninom Dobu mi Ga vidimo kao JEDINOG ISTINITOG Boga i pored Njega nije bilo drugoga. A sada u ovom Pergamskom Dobu postoji i dalje otkrivenje Njegovog Božanstva, izloženo u Njegovom jedinstvu sa dvosekli mačem, što je Reč Božija. Jev. 4:12 “Jer je Reč Božija živa, i delotvorna, i oštija od svakog mača s dve oštrice, te doseže do rastavljanja duše i duha, zglavka i moždine, pa sudi mislima i namerama srca.” Efežani 6:17 “I uzmite mač Duha što je Reč Božija.” Otk. 19:13 i 15, “I beše obučen u haljinu natopljenom krvlju, i Njegovo Ime zove se Reč Božija. I iz Njegovih usta izade oštar dvosekli mač.” Jovan 1:1-3, “U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Reč beše Bog. Ova (Reč) beše u početku u Boga. Sve je kroz Nju postalo, i ništa, što je postalo, nije postalo bez Nje.” I 1. Jovanova 5:7, “Troje je što svedoči na Nebu: Otac, Reč, i Sveti Duh, i to troje je JEDNO.”

A sada mi možemo videti Njegovo udruživanje sa Rečju. ON JE REČ. To je Ono što je On. REČ U NJEGOVO IME.

U Jovanu 1:1 gde se kaže “U početku beše Reč,” koren od kojeg mi dobijamo naš prevod za ‘Reč’ je ‘Logos’ što znači, ‘misao ili koncept.’ A to ima dvostruko značenje, ‘misao’ i ‘govor’. Dakle ‘izražena misao’ je ‘reč’, ‘ili reči’. Nije li to predivno i lepo? Jovan kaže da je koncept Božiji bio izražen u Isusu. A Pavle kaže istu stvar u Jev. 1:1-3, “Bog

Koji je od davnina u mnogo navrata i na mnogo načina govorio očevima preko proroka, u ove poslednje dane progovorio nam je preko Sina, (Logos) Koga je postavio za naslednika svega, Čijim posredstvom je i svet stvorio; On je odsjaj Njegove slave i odraz Njegovog Bića, Koji sve nosi Svojom silnom Rečju, Koji je izvršio očišćenje od greha samim Sobom i seo s desne strane Veličanstva na visini.” Bog je postao izražen u osobi Isusa Hrista. Isus je bio Izraženi Lik Božiji. I ponovo u Jovanu 1:14, “I Reč je postala telo i nastanila se među nama.” Sama Božija *supstanca* je postala telo i nastanila se među nama. Veliki Božiji Duh ka Kome ni jedan čovek nije mogao pristupiti, Koga nijedan čovek nije video a niti je mogao videti, sada je bio u šatoru od tela i nastanio se među ljudima, izražavajući puninu Božanstva ljudima. Jovan 1:18, “Boga nikad niko nije video; jedinorodni Sin, Koji je u Očevom krilu, On Ga objavi.” Bog, Koji je u raznim prilikama manifestovao Svoje prisustvo oblakom ili vatrenim stubom i tako proizvodio strah u ljudskim srcima; ovaj Bog, Čije karakteristike srca su bile načinjene znanim samo otkrivenjem Reči kroz proroke, sada je postao Emanuel (Bog sa nama) objavljujući Sebe. A reč ‘objava’ je uzeta od Grčkog korena koji mi često tumačimo kao egzegeza, što znači temeljno i jasno objašnjeno. A to je ono što je Živa REČ, Isus, učinio. On je doveo Boga k nama, jer On je bio Bog. On nam je otkrio Boga sa takvom savršenom jasnoćom da je Jovan mogao o Njemu reći u 1. Jovanovoj 1:1-3 “Što beše od početka, što smo čuli, (Logos znači govor) što smo svojim očima videli, što smo gledali, i što su naše ruke opipale, o Reči Života; (jer se život manifestovao, i mi smo to videli, i svedočimo za Njega, i navešćujemo vam Život Večni, Koji beše kod Oca, i koji se nama manifestovao;) Što smo videli i čuli to navešćujemo i vama, da i vi imate s nama zajednicu. A istinsko naše zajedništvo je sa Ocem i Sinom Njegovim Isusom Hristom.” Kada je Bog bio istinski otkriven, On je bio manifestovan u telu. “Onaj ko je video Mene video je Oca”

A sada nazad u Jev. 1:1-3 napomenuli smo da je Isus bio izraženi Božiji lik. On je bio Bog izražavajući Sebe u čoveku, ljudima. Ali ima još nešto ovde što treba zapaziti u tim stihovima, a posebno u prvom i drugom stihu. “Bog koji je od davnina u mnogo navrata i na mnogo načina govorio očima po prorocima, sada nam je govorio po Sinu.” Želim da primetite ovde na margini vaše Biblije, videćete da ima jedna korekcija. Ta reč, ‘po’ nije baš najispravniji prevod. To je trebalo biti ‘U’. Ne ‘Po’. I onda se to čita na ispravan način, “Bog je govorio u

prošlim vremenima U prorocima kao Reč”. I. Samuelova 3:21, “Gospod se i dalje javljaše u Silomu; jer se Gospod javljaše Samuelu u Silomu Rečju Gospodnjom.” A to iznosi i I. Jovanova 5:7 savršeno, “Duh i Reč su JEDNO.” Isus je otkrio Oca. Reč je otkrila Oca. Isus je bio Živa Reč. Slava Bogu, da je On i danas ta Živa Reč.

Kada je Isus bio na zemlji On je rekao, “Zar ne verujete da sam Ja u Ocu, i Otac u Meni? Reči koje vam Ja govorim, ne govorim sam od Sebe; već Otac koji prebiva u Meni, On čini dela.” Jovan 4:10. Ovde je najprimetnije izraženo da je savršena Božija objava u Sinu bila nastanjivanje Duha koji se manifestovao u Reči i delima. A to je tačno ono što smo učili sve vreme. Kada se nevesta vrati nazad da bude nevesta Reči, ona će proizvesti ista dela koja je Isus činio. Reč je Bog. Duh je Bog. Oni su JEDNO. Jedan ne može delovati odvojeno od drugog. Onaj ko zaista ima Božijeg Duha, on će imati Reč Božiju. To je slučaj kako je to bilo i sa prorocima. Oni su imali nastanjenog Duha Božijeg i Reč je došla k njima. To je bio slučaj i sa Isusom. U Njemu je bio Duh bez mere i Reč je došla k Njemu. (Isus je počeo činiti dve stvari delovati i UČITI. Moja nauka nije od Mene, već od Oca koji Me je poslao. Dela 1:1; Jovan 7:16.)

Setite se sada, Jovan Krstitelj je bio i prorok i glasnik svoga dana. On je bio ispunjen Svetim Duhom još u majčinoj utrobi. Dok je krštavao u Jordanu Reč Božija (Isus) došao je ka njemu. Reč uvek dolazi kod istinski Duhom ispunjenog. To je dokaz ispunjenja Duhom Svetim. To je ono što je Isus rekao da će biti dokaz. On je rekao, “Ja ću moliti Oca i On će vam poslati drugog Utešitelja da ostane s vama zauvek. Duha Istine, Kojeg svet ne može primiti.” A sada mi znamo šta je Istina. “Tvoja Reč je istina.” Jovan 17:17. A ponovo u Jovanu 8:43, “Zašto ne razumete Moj govor? Zato što ne možete čuti Moju Reč.” Jeste li приметili da je Isus rekao da svet ne može primiti Svetoga Duha? Dakle, u ovom stihu koji sam upravo pročitao, oni nisu mogli primiti ni Reč. Zašto? Zato što su Duh i Reč jedno, pa ako imate Svetoga Duha kao proroci, Reč će doći k vama. I vi ćete je primiti. U Jovanu 14:26, “Ali Utešitelj, što je Sveti Duh, Koga će vam Otac poslati u Moje Ime, On će vas NAUČITI sve, i podsetiti vas na sve što sam vam Ja rekao.” Ovde mi ponovo nalazimo Reč koja dolazi zbog Duha Božijeg. I ponovo u Jovanu 1:13, “A kada dođe On, Duh Istine (Reč) uvešće vas u svu istinu, (Tvoja Reč je istina), i On neće govoriti sam od Sebe, već ono što čuje (Reč Božiju) to će vam govoriti (Reč) i

On će vam pokazati stvari koje trebaju doći.” (Duh donosi Reč Proročanstva). Želim da vrlo pažljivo zapazite da Isus nije rekao da je dokaz krštenja Svetim Duhom bio govor u jezicima, tumačenju, prorokovanju, ili vikanju i plesanju. On je rekao da će dokaz biti taj što ćete biti u ISTINI; vi ćete biti u Reči Božijoj za vaše doba. Dokaz treba da bude u vezi sa primanjem te Reči.

U I Kor. 14:37, “Ako neko misli da je prorok ili nadahnut, neka razume da je ovo što vam pišem zapovest Gospodnja.” A sada pogledajmo ovo. Dokaz o ispunjenju Duhom je bio priznati i SLEDITI ono što je Božiji prorok dao za svoje doba da bi postavio crkvu u red. Pavle je morao reći onima koji su tvrdili drugo otkrivenje, (stih 36) “Ili je možda od vas izašla Reč Božija? Ili je samo k vama došla?” Dokaz Duhom ispunjenog Hrišćanskog vernika nije da on proizvede istinu (Reč), već da *primi* istinu (Reč), i da veruje i da joj se pokori.

Da li ste zapazili u Otk. 22:17 “Duh i Nevesta govore, Dođi! I ko čuje, neka kaže, Dođi!” Vidite, Nevesta govori istu Reč kao i Duh. Ona je Nevesta Reči dokazujući da ona ima Duha. *U svakom crkvenom dobu mi čujemo ove reči, “Onaj ko ima uho, neka čuje šta Duh poručuje crkvama.”* Duh daje Reč. Ako imate Duha čućete Reč za vaše doba, kao što su ovi istinski Hrišćani uzeli Reč za njihovo doba.

Jeste li shvatili tu zadnju misao? Ja ponavljam svako crkveno doba se završava sa istim upozorenjem. “Onaj ko ima uho, neka (pojedinač) čuje šta Duh govori crkvama.” *Duh daje Reč.* On ima istinu za svako doba. Svako doba je imalo svoje izabrane, i izabrana grupa je uvek ‘čula Reč,’ i primila je, dokazujući da su imali Seme u njima. Jovan 8:47, “*I onaj koji je od Boga sluša Reči Božije. Vi ih zato ne čujete jer niste od Boga.*” Oni su odbacili Reč (Isusa) i Njegove Reči za njihove dane, ali istinsko seme je primilo Reč zato što su oni bili od Boga. “*I SVA Tvoja deca će od Boga biti učena.*” (Sveti Duh) Isaija 54:13. Isus je rekao istu stvar u Jovanu 6:45. Biti JEDNO SA REČI dokazuje da li ste vi od Boga i Duhom ispunjen. Nema drugog kriterijuma.

Ali šta su onda jezici i tumačenje i ostali darovi? Oni su manifestacije. To je ono što Reč uči. Čitajte u I Kor. 12:7, “*A MANIFESTACIJA (OBJAVA) Duha je data svakom čoveku za opštu korist.*” [Prevod uzet iz Biblije King James verzije–Prevodilac.] Zatim Pavle imenuje te manifestacije.

A sada dolazi ovo vrlo dobro pitanje za koje znam da ste svi vi nestrpljivi da ga postavite. Zašto nije manifestacija dokaz o krštenju Svetim Duhom, zato što vi sigurno ne biste mogli manifestovati Svetog Duha sem ako istinski ne biste bili Duhom ispunjeni? Dakle, ja bih želeo da mogu reći da je to tačno, zato što ne volim povređivati ljude ili gaziti po njihovoj doktrini; ali ja ne bih bio istiniti sluga Božiji ako vam ne bih rekao ceo savet Božiji. To je tačno, zar ne? Hajde da bacimo malo pogled na Valama (Balama). On je bio religiozan, i slavio je Boga. Razumeo je ispravan metod žrtvovanja i pristupa Bogu, ali on nije bio prorok Istinitog Semena jer on je uzeo platu nepravde, i najgore od svega on je vodio ljude Božije u greh preljube i idolopoklonstva. A ipak ko bi se usudio poreći da je Duh Božiji manifestovan kroz njega u jednoj od najdivnijih mera apsolutno ispravnog proroštva koju je svet ikada video? Ali on nikad nije imao Svetoga Duha. A sada dalje, šta vi mislite o Kajafi, prvosvešteniku? Biblija kaže da je on prorokovao vrstu smrti kojom će Gospod umreti. Svi mi znamo da nema zapisa o tome da je on bio Duhom ispunjen i Duhom vođen čovek kao što je na primer bio dragi stari Šimun ili ta mila svetica zvana Ana. A ipak on je imao istinsku manifestaciju Svetoga Duha. Mi to ne možemo poreći. Tako dakle gde je manifestacija kao dokaz? Ona nije tamo. Ako ste vi istinski ispunjeni Duhom Božijim, vi ćete imati evidenciju REČI u vašem životu.

Dopustite mi da vam pokažem kako duboko ja osećam i razumem ovu istinu otkrivenjem koje mi je dao Bog. A sada pre nego što vam to kažem, želim reći ovo. Mnogi od vas ljudi veruje da sam ja prorok. Ja ne kažem da jesam. Vi to kažete. Ali i ja i vi znate da vizije koje mi je Bog dao NIKADA NISU IZNEVERILE. NITI JEDANPUT. Ako neko može dokazati da je neka vizija ikada izneverila ja bih želeo da znam to. I pošto me vi sledite toliko daleko, evo moje priče.

Pre mnogo godina kada sam prvi put došao k Pentakostalcima, bio sam na jednom od njihovih kamp-skupova gde je bilo mnogo manifestacija jezika, tumačenja jezika, i proroštva. Dva propovednika su bila posebno predana ovoj vrsti govora više nego bilo koja druga braća. Ja sam predano uživao u službama i bio istinski zainteresovan za različite vrste manifestacija, jer su one počivale na temelju realnosti. Moja iskrena želja je bila da naučim sve što sam mogao naučiti o tim darovima, tako da sam odlučio pričati sa dvojicom ljudi o tome. Kroz dar Božiji koji je počivao na meni, tražio sam da saznam kakav je duh u

prvom čoveku, da li je on od Boga ili ne? Nakon kratkog razgovora sa tim milim, poniznim bratom, znao sam da je on bio istinit, i čvrst Hrišćanin. On je bio pravi. A ovaj sledeći mladi čovek nije bio kao što je bio prvi. Ovaj je bio hvalisav i ponosan, i dok sam govorio sa njim vizija je prešla preko mojih očiju i video sam da je oženjem sa plavom gospođom a živio sa crnkom i s njom imao dvoje dece. Ako je ikad postojao dvoličnik, onda je on bio takav.

A sada dozvolite mi da vam kažem, ja sam bio šokiran. Kako ne bi i bio? Ovde su bila dva čoveka, od kojih je jedan bio pravi vernik, a drugi grešni imitator. A **IPAK OBOJICA SU MANIFESTOVALI DAROVE DUHA**. Bio sam uznemiren ovom konfuzijom. Napustio sam skup da pitam Boga za odgovor. Otišao sam na tajno mesto i tamo sa mojom Biblijom molio sam se i čekao da mi Bog odgovori. Upravo ne znajući koji deo Pisma da čitam otprilike sam otvorio Bibliju na jednom mestu u Mateju. Čitao sam malo i onda spustio Bibliju dole. U trenutku je dunuo vetar u sobu i okrenuo stranice Biblije na poslanicu Jevrejima, šestu glavu. Čitajući to bio sam neobično impresioniran ovim čudnim stihovima, Jev. 6:4-9, “Jer je ne moguće one koji su jednom prosvetljeni i koji su okusili Nebeski dar postavši učesnici Duha Svetog, koji su okusili dobru Reč Božiju i sile budućeg sveta, pa ipak otpali, opet obnoviti na pokajanje, pošto oni sebi ponovo razapinju i sramote Sina Božijeg. Zemlja, naime, koja se napila kiše što često na nju pada i koja rađa korisno povrće onima radi kojih se i obrađuje, prima blagoslov od Boga; koja pak donosi trnje i čkalj ništa ne vredi i blizu je kletve, njen kraj je u spaljivanju. A za vas, dragi naši, uvereni smo da ste bolji i da vam predstoji spasenje, iako ovako govorimo.”

Zatvorio sam Bibliju, spustio je dole, i za trenutak razmišljao i još malo se molio. Još uvek nisam imao odgovor. Ponovo sam otvorio Bibliju nasumice ali nisam čitao. Iznenada vetar je ponovo dunuo u sobu, još jednom stranice su se okrenule kod poslanice Jevrejima 6 i tako je ostalo dok vetar nije prestao. Ponovo sam pročitao te reči, i kada sam to uradio, onda je Duh Božiji ušao u sobu i ja sam video viziju. U viziji sam video čoveka obučenog u najčišće belo odelo, koji je ušao u sveže zaorano polje i posejao pšenicu. Vreme je bilo vedro, a sejanje je obavljeno ujutru. Ali pošto je sejač u belom otišao, uveče je ušao čovek u crnom i potajno posejao još semena među ono što je posejao čovek u belom. Dani su prolazili a sunce i kiša su blagoslovili tlo; i jednoga

dana pojavila se tamo pšenica. Kako je to samo bilo divno. A dan kasnije pojavio se kukolj.

Pšenica i kukolj su rasli zajedno. Imali su istu ishranu iz istog tla. Pili su istu kišu i primali toplinu istog sunca.

A onda jednoga dana nebesa su se pretvorila u mesing, a sve biljke su počele propadati i umirati. Čuo sam pšenicu kako podiže svoju glavu i viče Bogu za kišom. Kukolj je takođe podigao svoj glas i molio za kišu. A onda nebesa su se naoblačila i kiša je došla, pšenica tada puna snage podigla je svoj glas i povikala u dubokoj odanosti, “Slava Gospodu.” I na moje čuđenje, čuo sam oživljeni kukolj kako gleda gore takođe i kaže: “Haleluja!”

Tada sam saznao istinu o skupu u kampu i o viziji. Priča o Sejaču i Semenu, u Jevrejima šesta glava, i primetna manifestacija Duhovnih darova u izmešanoj publici—sve je postao divno jasno. Sejač u belom je bio Gospod. Sejač u crnom je bio đavo. Polje je bilo svet. Semena su bili ljudi, jedni izabrani, a drugi izopačeni. I jedni i drugi su imali učešće u istoj hrani, vodi i suncu. I jedni i drugi su se molili. I jedni i drugi su primili pomoć od Boga, jer On je stvorio Svoje sunce i kišu da pada na dobre i na zle. Pa iako su i jedni i drugi imali iste divne blagoslove i imali iste divne manifestacije; **ALI TU JE BILA JOŠ UVEK JEDNA VELIKA RAZLIKA, JER SU ONI BILI OD RAZLIČITOG SEMENA!**

Ovde je takođe bio odgovor u Mateju 7:23, “Neće svako ko mi govori: Gospode, Gospode ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju Moga Oca Koji je na nebu. Mnogi će Mi u taj dan reći: Gospode Gospode, zar nismo pomoću Tvoga Imena prorokovali, i pomoću Tvoga Imena izgonili demone i pomoću Tvoga Imena čudesa činili? Tada ću im Ja reći: Nikada vas nisam poznavao. Odlazite od Mene, vi koji činite nepravdu.” Isus nije poricao da su oni činili moćna dela koja samo Sveti Duh može izvršiti kroz ljude. Ali On je porekao to da ih je *ikada poznavao*. Oni nisu bili povratnici u greh. Oni su bili zli, nepreporođeni, podlaci. Ovi su bili Sotonino seme.

I tu je to. Vi **NE MOŽETE** tvrditi da je manifestacija dokaz o rođenju Duhom, i ispunjenju Duhom. Ne, gospodo. Priznaću da je istinita manifestacija dokaz da Sveti Duh čini moćna dela, ali to **NIJE** dokaz da je pojedinac ispunjen Duhom, pa čak ako bi ta osoba imala i obilje manifestacija.

Dokaz primanja Svetoga Duha danas je upravo isti kao što je bio nazad u danu našega Gospoda. To je primanje Reči istine za dan u kojem vi živite. Isus nikada nije naglasio važnost Dela kao što je to učinio sa Reči. On je znao da ako ljudi dobiju Reč da će dela slediti. To je Biblija.

Dakle, Isus je znao da će biti užasno udaljavanje od Reči u Pergamskom Dobu koje je bilo dvestotine godina posle Patmos vizije. On je znao da će ih takav tok odvesti u Tamno Doba. On je znao da je put kojim se čovek prvobitno udaljio od Boga bio - napuštanje Reči. Ako vi napustite tu Reč vi ste napustili Boga. Tako On predstavlja Sebe crkvi u Pergamu, a isto i svim crkvama svih doba, “Ja sam Reč. Ako vi želite Boga u svojoj sredini, onda ukažite dobrodošlicu Reči i primite je. Nemojte nikada dopustiti nečemu ili nekome da stane između vas i te Reči. Ovo što vam ja dajem (Reč) je otkrivenje Sebe. JA SAM REČ. Upamtite to!

Pitam se, jesmo li mi dovoljno impresionirani sa Rečju u našoj sredini? Dopustite mi da vam iznesem jednu misao. Kako se mi molimo? Mi se molimo u Ime Isusa zar ne? Svaka molitva je u Njegovu Ime ili tamo nema odgovora. A ipak u I. Jovanovoj 5:14 nam je rečeno, “Ovo je pouzdanje koje imamo u Njega da nas uslišava ako šta molimo po Njegovoj volji. I kada znamo da nas uslišava kada Ga molimo, znamo da već posedujemo ono što smo ga molili.” A sada mi pitamo, “Šta je volja Božija?” Postoji samo JEDAN NAČIN da znamo Njegovu volju i to je po REČI BOŽIJOJ. U Jeremijinom Plaču 3:37, “*Ko je nešto rekao i zbililo se? Nije li Gospod to zapovedio?*” Ovde je to. Ako to nije Reč vi to ne možete imati. Tako mi ne možemo to tražiti osim ako je to Reč, i mi ne možemo moliti osim ako je to u Njegovom Imenu. Ovde je to ponovo. Isus (Ime) je REČ (volja). Vi ne možete razdvojiti Boga i Reč. Oni su JEDNO.

Dakle, ova Reč koju je On ostavio na odštampanoj stranici je deo Njega, kada vi to prihvatite sa verom u Duhom ispunjenom životu. On je rekao da je Njegova Reč život. Jovan 6:63. A to je tačno ono što On jeste: Jovan 14:6, “*Ja sam Put, Istina i Život.*” Rim, 8:9 “*Ako ko nema Duha Hristovog taj nije Njegov.*” Ovde je to, On je Duh i On je Život. To je tačno ono što Reč jeste; a to je tačno ono što je i Isus. On je Reč. Tako kada Duhom rođen, Duhom ispunjen čovek u veri uzima Reč u svoje srce i izgovara je svojim ustima, to je isto kao da govori

Božanstvo. Svaka planina se mora pokrenuti. Sotona ne može stati ispred tog čoveka.

Da se crkva, tamo nazad u tom trećem dobu pridržavala samo otkrivenja žive Reči u njenoj sredini, sila Božija ne bi izbledela kao što je to bilo u tim Mračnim Dobima. I upravo danas, kada se crkva vraća ka Reči u veri, bez sumnje mi možemo reći da će Slava Božija i divna Božija dela biti ponovo u njenoj sredini.

Jedne večeri dok sam tražio Gospoda, Sveti Duh mi je rekao da uzmem hemijsku i da pišem. Pošto sam zgrabio hemijsku da pišem, Njegov Duh mi je dao poruku za crkvu. Ja želi da vam je prenesem. Ona ima veze sa Rečju i nevestom.

“Ovde je ono što vam pokušavam reći. Zakon reprodukcije je da svaka vrsta donosi svoju vlastitu vrstu, prema Postanku 1:11, “I opet reče Bog: Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi seme, i drvo rodno, koje rađa rod po svojim vrstama, u kojem će biti seme njegovo na zemlji. I bi tako.” Bilo kakav da je život bio u semenu izašao bi u biljci a odatle u plod. Isti zakon se primenjuje i na crkvu danas. Bilo koje seme da je započelo u crvki biće kao originalno seme zato što je to isto seme. U ovim poslednjim danima istinska Nevesta Crkva (Hristovo seme) će doći do Kruničnog Kamena, i biće super crkva, super rasa, pošto Mu se ona približava. Oni u nevesti će biti Njemu toliko slični tako da će oni biti sam Njegov lik. Ovo je sa namerom da bi se oni ujedinili sa Njime. Oni će biti jedno. Oni će biti sama manifestacija Reči Živoga Boga. Denominacije ne mogu ovo proizvesti (pogrešno seme). One će proizvesti svoje veroispovesti i dogme, izmešane sa Rečju. Ovo ukrštanje donosi hibridni proizvod.

Prvi sin (Adam) je bio seme izgovorene Reči Božije. Njemu je bila dana nevesta da bi umnožio sebe. To je bio razlog što mu je bila dana nevesta, da bi umnožio sebe; da proizvede drugoga sina Božijeg. Ali ona je pala. Ona je pala hibridizacijom. Ona je prouzrokovala da on umre.

Drugom Sinu (Isusu), takođe Semenu izgovorene Reči Božije takođe je bila dana nevesta kao i Adamu. Ali pre nego što ju je on mogao oženiti, ona je takođe pala. Ona, kao i Adamova žena, bila je stavljena na probu da li će verovati Reč Božiju i živeti, ili posumnjati u Reč i umreti. Ona je posumnjala. Ona je napustila Reč. Ona je umrla.

Od male grupe istinskog semena Reči, Bog će predstaviti Hrista sa voljenom nevestom. Ona je nevesta Njegove Reči. Ona je nevesta zato što ne poznaje veroispovesti stvorene od ljudi, a ni dogme. Sa članovima neveste i kroz njih će biti ispunjeno sve što je bilo obećano od Boga da se manifestuje u devici.

Reč obećanja je došla k devici Mariji. I ta Reč obećanja je bio On, Lično, da bude objavljen. Bog je bio objavljen (manifestovan). On, Sam, je delovao u to vreme i ispunio Svoju Vlastitu Reč obećanja u devici. Anđeo je bio taj koji joj je doneo poruku. A anđelova poruka je bila Reč Božija. Isaija 9:6. On je u to vreme ispunio sve što je bilo napisano o Njemu zato što je ona prihvatila Njegovu Reč upućenu njoj.

Članovi device neveste će voleti Njega, i imaće Njegove potencijale, jer On je njihova glava, a sva sila pripada Njemu. Oni su podložni Njemu kao što su udovi naših tela podložni našim glavama.

Zapazite harmoniju Oca i Sina. Isus nikada nije uradio ništa dok Mu to najpre nije bilo pokazano od Oca. Jovan 5:19. Ova harmonija sada treba da postoji između Mladoženje i Njegove Neveste. On joj pokazuje Svoju Reč života. Ona to prima. Ona to nikad ne sumnja. Radi toga, joj ništa ne može nauditi, čak ni smrt. Jer ako je seme posejano, voda će ga ponovo podiči. Ovde je tajna toga. Reč je u nevesti (kao što je bila u Mariji). Nevesta ima um Hristov jer ona zna šta On hoće da učini sa Reči. Ona izvršava naredbe Reči u Njegovom Imenu, jer ona ima "tako govori Gospod." Onda je Reč oživljena Duhom i to se dogodi. Kao i seme koje je posejano i navodnjavano, zatim dolazi do zrelosti u žetvi, služeći svojoj svrsi.

Oni u nevesti čine samo Njegovu volju. Niko ih ne može navesti da rade drugačije. Oni imaju 'tako govori Gospod' ili se drže mirno. Oni znaju da to treba biti Bog u njima koji čini dela, ispunjavajući Svoju Vlastitu Reč. On nije završio sav Svoj posao dok je bio u zemaljskoj službi, zato sada On radi u nevesti i kroz nju. Ona to zna, jer još nije bilo Njegovo vreme da uradi određene stvari koje sada mora učiniti. Ali On će sada ispuniti taj posao kroz nevestu koju je ostavio za ovo specifično vreme.

A sada ustanimo kao Jošua i Kaleb. Naša obećana zemlja dolazi na vidik isto kao što je bilo to sa njihovom. Sada Jošua znači "Jehova Spasitelj", i on predstavlja vođu zadnjeg vremena koji će doći crkvi isto kao što je Pavle došao kao originalni vođa. Kaleb predstavlja one koji

su ostali verni sa Još uom. Setite se, Bog je osnovao Izrael kao devicu sa Svojom Reči. Ali oni su želeli nešto drugo. Isto to čini crkva zadnjeg vremena. Primitite kako Bog nije pokrenuo Izrael, ili mu dopustio da ide u obećanu zemlju dok to nije bilo vreme koje je Bog sam odredio. Dakle, ljudi su mogli vršiti pritisak na Jošuu, tog vođu, govoreći, "Zemlja je naša, hajde da je uzmemo. Jošua, ti si gotov, mora da si izgubio svoje ovlašćenje, ti sigurno nemaš silu koju si imao. Ti si mogao da čuješ od Boga i da znaš volju Božiju, a onda brzo da deluješ. Nešto nije u redu sa tobom." Ali Jošua je bio prorok poslat od Boga i znao je Božija obećanja, i zato je on čekao na njih. On je čekao na jasno odsečnu odluku od Boga i kada se vreme pokrenulo, Bog je dao puno vodstvo Jošui u ruke, zato što je on stajao sa Rečju. Bog je mogao verovati Jošui ali ne i drugima. Tako to će se ponoviti u ovom zadnjem danu. Isti problem, isti pritisci.

Uzmimo primer koji vidimo u Mojsiju. Ovaj moćno pomazani prorok Božiji imao je neobično rođenje, budući rođen u pravo vreme za oslobođenje Abrahamovog semena iz Egipta. On nije ostao u Egiptu da se raspravlja sa njima u vezi Pisma, niti da diže larmu sa sveštenicima. On je otišao u pustinju dok ljudi nisu bili spremni da ga prime. Bog je pozvao Mojsija u pustinju. Čekanje nije bilo radi Mojsija, već radi ljudi koji nisu bili spremni da ga prime. Mojsije je mislio da će ga ljudi razumeti ali oni to nisu razumeli.

Zatim tu je Ilija kome je došla Reč Gospodnja. Kada je on završio sa propovedanjem istine i ta grupa tamo nazad koja je preteča grupe američke Jezabele nije primila Reč, Bog ga je pozvao izvan polja i udario tu generaciju zbog odbacivanja proroka i poruke koju im je Bog dao. Bog ga je pozvao u pustinju i on ne bi odande izašao čak ni za kralja. Oni koji su pokušavali da ga ubede da tako uradi, umrli su. Ali Bog je govorio svom vernom proroku preko vizije. Nakon toga on je napustio skrovitost i došao nazad vrativši ponovo Reč Izraelu.

A onda je došao Jovan Krstitelj, Hristov verni preteča, moćni prorok svoga dana. On nije išao u školu svoga oca, a ni u školu fariseja – on nije otišao ni ka jednoj denominaciji, već napolju u pustinji bio je pozvan od Boga. Tamo je ostao dok ga Bog nije poslao nazad sa porukom, vičući; 'Mesija samo što nije došao.'

A sada uzmimo Biblijsko upozorenje ovde. Nije li to bilo u Mojsijevim danima kada ga je Bog potvrdio i kada je Korah ustao i stao nasuprot tom moćnom proroku? On se prepirao sa Mojsijem i

tvrdio da on ima isto toliko od Boga datog vodstva za ljude i da su drugi učestvovali u Božanskom otkrivenju isto kao i Mojsije. On je poricao Mojsijev autoritet. Dakle, ljudi tamo nazad, nakon što su čuli istinitu Reč i bili dobro upoznati sa činjenicom da je istinit prorok bio potvrđen od Boga, ja kažem ovi ljudi su pali zbog Koraha i njegovog protivrečja. Korah nije bio Biblijski prorok ali ljudi su u velikom broju sa njihovim vođama otišli za njim. Isto kao što i danas evanđelisti to čine sa njihovim šemama zlatnog teleta poput Koraha. Oni izgledaju dobro ljudima kao što je i Korah onda izgledao. Oni imaju krv na svojim čelima, ulje na rukama i vatrene lopte na platformi. Oni dopuštaju ženama da propovedaju, dopuštaju im da seku kosu, oblače se oskudno, i nose šorceve, a zaobilaze Reč Božiju radi svojih vlastitih veroispovesti i dogmi. To pokazuje koja vrsta semena je u njima. Ali nisu se svi ljudi okrenuli od Mojsija i napustili Reč Božiju. Ne. Izabrani su ostali sa njim. Isto se događa i danas. Mnogi napuštaju Reč, ali neki ostaju sa Njom. No setite se priče o pšenici i kukolju. Kukolj treba biti stavljen u snop za spaljivanje. Ove otpadničke crkve su na putu da postanu sve bliže i bliže jedna drugoj, spremne za vatru Božijeg suda. Ali pšenica će biti skupljena za Gospodara.

Dakle, želja mi je da vi budete veoma pažljivi i da vidite ovo. Bog je obećao da će na kraju vremena Malahija 4 biti ispunjen. To mora biti jer to je Duhom oživljena Reč Božija rečena preko proroka Malahije. Isus je upućivao na to. A to je upravo pre nego što Hrist dođe drugi put. Tokom vremena dok Isus dođe ovo Pismo mora biti ispunjeno. Pagansko razdoblje je gotovo u poslednjem crkvenom dobu kada taj glasnik iz Malahije dođe. On će biti usklađen sa Rečju. On će uzeti celu Bibliju od Postanka do Otkrivenja. Počeće od Zmijinog semena i nastaviti do glasnika u zadnjoj kiši. Ali on će biti odbačen od denominacija.

On mora biti jer se ponavlja istorija iz vremena Ahava. Izraelova istorija iz doba Ahava se ponavlja upravo ovde u Americi gde se prorok Malahija pojavljuje. Kao što je Izrael napustio Egipat da proslavlja u slobodi, potisnuvši domoroce, i podigavši naciju sa velikim vođama kao što je David itd., a onda postavio jednog Ahava na presto sa Jezabelom iza njega da ga savetuje, isto tako smo i mi uradili u Americi. Naši praočevi su napustili zemlju zbog toga da žive i slave u slobodi. Oni su potisnuli domorodce i preuzeli zemlju. Moćni ljudi kao Vašington i Linkoln su bili podignuti ali posle kratkog vremena drugi ljudi manjeg

kalibra sledili su te dostojne da bi uskoro Ahav bio postavljen na predsedničku stolicu sa Jezabelom iza sebe da ga savetuje. Ovo je takvo vreme pošto i glasnik iz Malahije mora doći. A onda u zadnjoj kiši doći će do obračuna na Gori Karmel. Gledajte sada ovo pažljivo da to vidite u Reči. Jovan je bio preteča iz Malahije 3. On je nagovestio ranu kišu i bio je odbačen od organizacija njegovog vremena. Isus je došao i imao odlučni obračun na Gori Preobraženja. Drugi preteča Hristov će sejati za kasnu kišu. Isus će biti odlučni obračun između denominacija i veroispovesti, jer On će doći nazad da podrži Svoju Reč i uzme Svoju nevestu u uznesenje. Prvi obračun je bio na Gori Karmel; drugi je bio na Gori Preobraženja, a treći će biti Gora Sion.

Neobično ponašanje Mojsija, Ilije i Jovana koji su se povukli u usamljenost ostavila je mnoge u konfuziji. Oni nisu shvatili da je to bilo zato što su njihove poruke bile odbačene. Ali seme je moralo biti posejano, sejanje je bilo završeno. Sledeća stvar je bio sud. Oni su služili svrsi kao znak ljudima, tako da je sud bio sledeća stvar.

Ja verujem prema Otk. 13:16 da će nevesta morati da prestane sa propovedanjem, jer zver zahteva znak na ruci i čelu ako dozvola za propovedanje bude data. Denominacije će uzeti znak, ili će biti prisiljene da prestanu sa propovedanjem. Tada će Jagnje doći po Njegovu nevestu i suditi velikoj Bludnici.

Dakle, setite se da je Mojsije bio rođen za izvestan posao, ali on taj posao nije mogao uraditi dok nije primio darove koji su ga osposobili da uradi taj posao. On je morao otići napolje u pustinju i tamo čekati; Bog je imao određeno vreme. Tamo je trebao biti izvesni Faraon na prestolu, a ljudi su trebali plakati za hlebom života, pre nego što ga je Bog mogao poslati nazad. Ovo je istina i za naš dan.

Ali šta mi imamo u ovom našem danu? Mnoštvo čini znake dok mi ne dobijemo generaciju tragača za znakovima koji malo ili čak ništa ne znaju o Reči, ni o istinskom pokretu Duha Božijeg. Ako oni vide krv, ulje i vatru onda su oni srećni; a ne mare za onim što je u Reči. Oni će podržati bilo koji znak, pa čak i one koji nisu po Pismu. Ali Bog nas je upozorio o tome. On je rekao u Mateju 24 glava da će u poslednjim danima dva duha biti toliko slični da će samo izabrani moći da ih razlikuju, jer samo oni neće biti prevareni.

Kako vi možete razlikovati duhove? Samo ih testirajte Rečju. Ako oni ne govore tu Reč, oni su od zloga. Kao što je zli prevario prve dve

neveste, on će pokušati da prevari i nevestu ovog poslednjeg dana, time što će pokušati da je hibridizuje kroz veroispovesti, ili samo jednostavno je okrećući od Reči ka nekom znaku koji bi joj odgovarao. Ali Bog nikada nije postavio znake ispred Reči. Znaci slede Reč, kao što je Ilija rekao ženi da ispeče kolač prvo za njega, prema Reči Gospodnjoj. Kada je ona učinila ono što je Reč rekla, pravi znak je došao. Dođite prvo ka Reči a onda gledajte čuda. Seme Reči je osnaženo Duhom.

Kako može ma koji glasnik poslat od Boga verovati samo deo Reči, a deo toga poreći? Istiniti prorok Božiji u ovom poslednjem danu će proglasiti celu Reč. Denominacije će ga mrzeti. Njegove reči mogu biti toliko oštre kao u Jovana Krstitelja koji ih je nazvao zmijama otrovnicama. Ali predodređeni će čuti i biti spremni za uznesenje. Kraljevsko Seme Abarahamovo, sa takvom verom kao što je Abrahamova će se držati Reči kao i on, jer oni su zajedno predodređeni.

Glasnik poslednjeg dana će se pojaviti u vremenu koje je Bog odredio. Ovo je sada zadnje vreme kao što svi to znamo, jer Izrael je u svojoj domovini. U ma koje vreme sada prema Malahiji on će doći. Kada ga budemo videli, on će biti posvećen Reči. On će biti nagovešten (na njega će se ukazati Reč. Otk. 10:7) a Bog će potvrditi njegovu službu. On će propovedati istinu kao što je i Ilija činio i biće spreman za presudni obračun Gore Sion.

Mnogi će ga pogrešno shvatiti zato što su bili učeni o Pismu na određeni način na koji oni razmatraju istinu. Kada on dođe nasuprot tome, oni neće verovati. Čak neki istiniti propovednici će pogrešno shvatiti glasnika, zato što je sa toliko mnogo različitih stvari nazivana Božija istina od strane varalica.

Ali ovaj prorok će doći, i kao što je prvi preteča vikao, "Gle Jagnje Božije koje odnosi grehe sveta," tako će i on bez sumnje vikati, "Gle, Jagnje Božije koje dolazi u slavi." On će to učiniti, jer kao što je Jovan bio glasnik istine izabranima, tako je i ovaj poslednji glasnik izabranima i od Reči rođene neveste.

HRIST HVALI CRKVVU

Otk. 2:13, "Znam tvoja dela, i gde prebivaš, tamo gde se nalazi Sotonin presto. I da čvrsto držiš moje Ime, i nisi se odrekao Moje vere,

ni u vreme kada je Moj verni sluga Antipa ubijen kod vas, tamo gde prebiva Sotona.”

“Znam tvoja dela.” Ovo su identične reči izgovorene svakom od sedam glasnika, koje se odnose na ljude Božije u svakom dobu. Pošto su one izgovorene dvema lozama (istinitoj i lažnoj) oni će doneti radost i sreću u srcima jedne grupe, a trebaju naneti strah srcima drugih. Jer iako smo mi spašeni milošću, odvojeno od dela, istinsko spasenje će proizvesti dela koja će Bogu biti ugodna. I. Jovanova 3:7, *“Dečice, neka vas niko ne zavede! Ko ČINI (radi) što je pravedno, pravedan je kao što je i On pravedan.”* Ako ovaj stih ima neko značenje, onda ono znači da ono što čovek RADI to on i JESTE. U Jakovljevoj 3:11, *“Toči li izvor iz istog otvora slatku i gorku vodu?”* Rimljanima 6:2, *“Kako ćemo mi koji smo umrli grehu i dalje živeti u njemu.”* Matej 12:33-35, *“Ili priznajte da je drvo dobro i da mu je dobar rod, jer se po rodu drvo poznaje. Zmijski porodi! Kako možete govoriti dobro kada ste zli? Ta, usta govore ono čega je srce prepuno! Dobar čovek iz dobre riznice iznosi dobro, a zao čovek iz zle riznice iznosi zlo.”* Dakle, ako je čovek rođen od Reči (budući nanovorodeni, ne od propadljivog semena, već od nepropadljivog, Rečju Božijom koja živi i ostaje zauvek. I. Petrova 1:23) on će proizvesti Reč. Plod dela njegovog života će biti proizvod semena ili života koji je u njemu. Njegova dela, će radi toga biti po Pismu. O, kakva optužba će biti ova istina protiv Pergamskog Doba. Tamo stoji Taj bez premca, i ima u Svojoj ruci oštar mač, sa dve strane oštar, Reč Božiju. I ta Reč će suditi nama u poslednjem danu. Ustvari Reč sudi već sada, jer ona je rasuđivač misli i namera srca. I raseca na dvoje telesno od duhovnog. To nas čini živim poslanicima čitanim i znanim od svih ljudi na slavu Božiju.

“Znam tvoja dela.” Ako se čovek boji da ne može ugoditi Bogu, onda neka ispuni Reč. Ako se čovek pita hoće li čuti te reči, *“Dobro je učinjeno, dobri verni slugo,”* neka on ispuni Reč Božiju u svom životu, i sigurno će čuti ove reči pohvale. Reč istine je onda bila kriterijum; to je kriterijum i sada. Nema drugog standarda; i ne postoji drugo merilo. Pošto će svet biti suđen od jednoga, Isusa Hrista, isto tako biće suđen od Reči. Ako čovek želi da zna kako da razabere, neka uradi ono što Jakov savetuje, *“Pogledajte u ogledalo Božije Reči.”*

“Znam tvoja dela.” Dok je On stajao tamo sa Rečju, ispitujući njihove živote u svetlu šematskog plana koji je On njima izložio, mora da Mu je bilo ugodno u znatnoj meri, jer oni, su nastavili kao i oni

ranije, trpeti proganjanja od nečasnih i još uvek radosno prijanjali ka Gospodu. Iako je povremeno bilo teško služiti Gospodu, ipak oni su Mu služili i slavili Ga u Duhu i istini. No, sa lažnom lozom nije bilo tako. Oni su se odrekli života po Reči i sada se udaljavali sve dalje i dalje od istine. Njihove akcije su svedočile o dubinama u koje su potonuli.

DRŽIŠ ČVRSTO MOJE IME

“Kuda da idemo, kad Ti imaš Reči večnog života?” Oni su se onda držali čvrsto; i još uvek drže čvrsto, ali ne sa kobnim strahom kao ljudi napolju koji žive jalov život. Oni su se držali čvrsto u Njegovoj snazi, u uverenju Duha da su oni bili jedno u Njemu. Oni su sigurno znali da su im gresi oprošteni i oni su nosili ime ‘Hrišćani’ i svedočanstvo toga. Oni su znali i voleli to Ime koje je bilo iznad svakog imena. Njihova kolena su se poginjala pred tim Imenom. Njihovi jezici su to priznavali. I bilo šta da su činili, oni su sve činili u Ime Gospoda Isusa. Oni su prizivali to Ime i uklanjali se od zla, i zauzevši svoj stav bili su spremni i umreti za to Ime, jer su bili uvereni o boljem uskrsnuću.

Uzmi ime Isusa sa sobom,
Dete žalosti i tuge.
Ono će ti dati radost i utehu.
Primi Ga pre nego što bilo gde pođeš,
Milo Ime, o kako dražesno,
Nada zemaljska i radost nebeska.

Već u drugom veku ove reči, “Otac, Sin i Sveti Duh” su formirane kao trojstvo mnogima, a politeistička ideja o tri Boga je postala doktrina u lažnoj crkvi. Neće dugo potrajati dok Ime ne bude potpuno uklonjeno, a to se zaista i dogodilo u ovom dobu, i umesto toga, *titule JEDINOGL VELIKOGL BOGA* zameniće *IME, Gospoda Isusa Hrista*. Dok su mnogi otpali i grlili trojstvo i krštavali koristeći titule Božanstva, Malo Stado je još uvek krštavalo u Ime Isusa Hrista i tako se držali istine. Sa toliko mnogo obeščašćenja Boga, menajuć Ga u tri boga, i menjajuć Njegovo drago Ime za titule, neko bi se mogao pitati da li su znaci i čudesa koji su pratili to veliko Ime još uvek mogli delovati kroz ljude. Zaista, ovi znaci su bili moćno i divno manifestovani, ali svakako ne u lažnoj lozi. Ljudi kao Martin su bili obilno upotrebljeni i Bog je kroz njih potvrdio svedočanstvo znacima, čudesima i darovima Svetoga Duha. To Ime je bilo i dalje uspešno kao

što je uvek bilo i uvek će biti tamo gde Ga sveti poštuju kroz Reč i veru.

TI SE NISI ODREKAO MOJE VERE

U Delima 3:16 kada je Petar bio upitan kako se moćno čudo dogodilo nad hromim čovekom kod Kapije Divne, on je to objasnio sa ovim stihom, “I Njegovo (Isus) Ime kroz veru u Njegovo (Isus) Ime je učinilo da ovaj čovek (prethodno hrom) bude zdrav, ta vera koja je od Njega (Isusa) je dala njemu (tom čoveku) ovo savršeno zdravlje u prisustvu svih vas.” Vidite, tu je to. Isusovo Ime, i Isusova Vera je donela to čudo. Petar nije tvrdio da je to bila njegova lična ljudska vera ništa više nego što je tvrdio da je to bilo njegovo vlastito ime. On je rekao da je Isusovo Ime upotrebljeno u veri koja je od Isusa učinila ovaj veliki posao. Ova vera je ono o čemu je Gospod govorio u Otk. 2:13. To je bila NJEGOVA vera. Tu nije bila vera U Njega. Već je to bila NJEGOVA VLASTITA vera koju je *On dao vernicima*. Rim. 12:3, “*Kao što je Bog svakom čoveku udelio meru vere (prema stihu 1. ljudi su BRAĆA).*” Efež 2:8, “*Spaseni ste milošću kroz veru i to (Vera) nije od vas, to je dar Božiji.*” Takođe se kaže u Jakovljevoj 2:1, “*Braćo moja (primetite da on takođe govori BRAĆI) imajte veru (ne u) našeg slavnog Gospoda Isusa Hrista ne gledajući ko je ko.*”

U ovom Pergamskom Dobu gde su ljudi humanizovali spasenje, okrenuvši se od istine da je “Spasenje od Gospoda,”– odbacivši u stranu doktrinu o odabiranju i široko otvorili crkvena vrata i svoje zajedništvo bilo kome i svima koji su se pretplatili na njihov šator, (nikada ne uvažavajući Reč), u ovom dobu ubrzane degradacije, bila je još samo nekolicina onih koji su imali meru od te vere našeg Gospoda Isusa Hrista, i tu veru nisu samo upotrebljavali u delima sile već su se i suprotstavili onima koji su se usuđivali reći da su spaseni jednostavno po tom osnovu pridruživanja crkvi. Oni su znali da ni jedan čovek nije mogao istinski verovati u večni život i Božiju pravednost odvojeno od mere vere Samog Gospoda Isusa. Kao što su današnje crkve ispunjene mentalnim vernicima koji potvrđuju devičansko rođenje, prolivenu krv, idući u crkvu i uzimajući večeru Gospodnju, a uopšte nisu nanovorodeni, isto tako i u tom trećem dobu bio je taj isti problem. Ljudska vera nije bila dovoljna onda a ona nije dovoljna ni sada. Potrebno je da sama vera Sina Božijeg kapne u ljudsko srce tako da on može primiti Gospoda slave u hram koji nije načinjen rukama.

Ovo je bila živa vera. “Živim verom Sina Božijeg.” Pavle nije rekao da je živeo po veri U Sina Božijeg. To je bila vera Sina Božijeg koja mu je dala život i održala ga u životu Hrišćanske pobeđe.

Ne, oni nisu porekli da je spasenje bilo natprirodno od početka do kraja. Oni su držali živu istinu Njegovog Imena i Njegove vere i bili su blagoslovljeni od Gospoda i od Njega ubrojani u dostojne.

ANTIPA MOJ VERNI MUČENIK

Ne postoji još neki drugi zapis u Reči ili u nekoj pouzdanoj istorijskoj belešci vezan za ovog brata. Ali sigurno za to ne postoji ni potreba. Više je nego dovoljno što je on bio unapred poznat i znan od Gospoda. Više je nego dovoljno videti njegovu odanost Gospodu zapisanu u živoj Reči. On je bio Hrišćanin. On je imao Isusovo Ime. On je imao veru našega Gospoda Isusa Hrista i bio među onima koji su živeli po njoj. On je bio u skladu sa Jakovljevim rečima, “Braćo moja, imajte veru našeg slavnog Gospoda Isusa Hrista ne gledajući ko je ko.” Pun Svetog Duha i vere kao što je to bio Stefan, on pred nikim nije imao respekta, on se nikoga nije plašio; i kada je smrt bila izgovorena nad onima koji su držali to Ime i hodali u veri Isusa Hrista on je zauzeo svoj stav sa onima koji se nisu vraćali nazad. Da, on je umro, ali kao i Abel, dobio je svedočanstvo od Boga (njegovo ime zapisano u Reči), i iako mrtav, njegov glas još uvek govori na stranicama Božanskog Izveštaja. Još jedan verni mučenik je bio odnešen u svoj počinak. Ali Sotona nije ovde pobedio, isto kao što nije pobedio kada je ubio Kneza Mira, jer Sotona je bio ogoljen na krstu, a isto tako će i sada krv Antipe vikati još stotinama onih koji će uzeti svoje krstove i slediti Njega.

TAMO GDE SE NALAZI SOTONIN PRESTO

Razlog zbog kojeg je ovaj deo hvalospev Duha je zato što su ovi hrabri vojnici krsta pobedili Sotonu upravo usred mesta gde je bio njegov presto. Oni su dobijali bitku kroz Ime i Veru Isusa upravo u kampu vođe mraka. Kakva veličanstvena pohvala. Kao moćni Davidovi ljudi, koji su upali u neprijateljski logor da donesu vodu Davidu i ugase žeđ, tako su isto i ovi divovi vere izvršili invaziju na Sotonino zemaljsko uporište, i propovedanjem i nagovaranjem doneli vodu spasenja onima koji su živeli ispod senke smrti.

A sada koliko god da su ove reči koje se tiču prestola i Sotonine oblasti Božija pohvala za Njegove izabrane, one su u stvari postavile pozornicu na kojoj je osuđeno zlo koje je dobilo prevlast u crkvi.

PERGAM: Sotonin Presto i Mesto Stanovanja. Za mnoge, ove reči su bile uglavnom radije više slikovite nego istorijska istina. Ali one su sigurno stvarne i istorija to iznosi. Pergam je zaista bio presto i mesto Sotoninog stanovanja. To se dogodilo na ovaj način:

Pergam nije originalno bio mesto gde je Sotona (što se tiče ljudskih stvari) stanovao. Vavilon je uvek bio i bukvalno i figurativno njegov glavni štab. Grad Vavilon je bio mesto gde je Sotonsko slavljenje otpočelo. Postanak 10:8-10, "Od Husa se rodio Nimrod; koji je postao moćan na zemlji. I on beše dobar lovac pred Gospodom; zato se kaže: Dobar lovac pred Gospodom kao Nimrod. On kraljeva najpre nad Vavilonom, Orehom, Arhadom i Halanihom u zemlji Senaru." Postanak 11:1-9, "Na celoj zemlji beše samo jedan jezik i reči su jednake bile. Kako behu krenuli ka istoku nadoše ravnicu u zemlji Senarskoj i naseliše se onde. I rekoše jedni drugima: Hajde da pravimo opeke i da ih na vatri ispečemo. I opeke im služiše umesto kamena a smola umesto kreča. Posle rekoše: Hajde da sazidamo grad i kulu, čiji će vrh do neba stići, da stečemo o sebi ime i da se ne bismo rasejali po zemlji. Gospod siđe da vidi grad i kulu koju zidahu sinovi čovečiji. I Gospod reče: Gle, ovi su svi jedan narod i svi istim jezikom govore; i to oni počеше raditi! Sada im neće ništa smetati da učine sve što oni naume. Hajde da siđemo i da im pometemo jezik, da ne razumeju jedni druge šta govore. Tako ih Gospod rasu odande po svoj zemlji, i oni prestadoše da zidaju grad. Zato se on prozva Vavel; jer onde pomete Gospod jezik cele zemlje, i odande ih rasu Gospod po celoj zemlji."

Vavel je originalno ime za Vavilon. To znači konfuzija. On je doslovce osnovan od Husa, Hamovog sina, ali je bio uznesen do kraljevske sile i raskoša pod njegovim sinom, Nimrodom, moćnim lovcem. Nimrod, prema izveštaju u Postanku jedanaesta glava i takođe prema pouzdanoj istoriji, latio se da ostvari tri stvari. Želeo je da izgradi jaku naciju, što je i učinio. Želeo je propagirati svoju ličnu religiju, što je uradio. Želeo je sebi stvoriti ime, što je takođe ostvario. Njegova ostvarenja su bila toliko jedinstvena da je kraljevstvo Vavilona bilo nazvano zlatna glava među svim svetskim vladama. Da je njegova religija dobila prevlast, dokazano je činjenicom jer ju je Biblija poistovetila sa Sotonom u Isaiji 14.-ta glava i Otkrivenju 17-18. I kroz

istoriju možemo dokazati da je njegova religija načinila invaziju po celom svetu i da je temelj svakom sistemu idolopoklonstva, i mitološkim temama, bez obzira što se imena bogova razlikuju u raznim zemljama, prema jezicima koje ljudi govore. Da je on načinio ime sebi i svojim sledbenicima o tome ne treba ni govoriti, jer dokle god se nastavlja ovo sadašnje doba (dok se Isus ne otkrije Svojoj braći) on će biti slavljjen i poštovan, iako pod drugim imenom nego što je Nimrod, i u hramu neznatno drugačijem nego što je prvobitno bio obožavan.

S obzirom da se Biblija ne bavi istorijom drugih naroda u detalje, biće neophodno istražiti antičke svetovne beleške da bismo našli odgovor kako je Pergam postao sedište Sotonske religije iz Vavilona. Glavni izvori informacija će biti iz zabeleški Egipatske i Grčke kulture. Razlog za ovo je taj što je Egipat primio svoju nauku i matematiku od Haldejaca a Grci od Egipta. Dakle, s obzirom da su sveštenici bili odgovorni za učenje ovih nauka, a pošto su ti naučnici imali svoju ulogu u religiji, mi već znamo ključ po kojem je Vavilonska religija dobila svoju snagu u te dve zemlje. Takođe je istina da kad god bi jedan narod pobedio drugi narod, u podesnom trenutku, religija potčinjenih bi postala religija koju su imali pobednici nad njima. Dobro se zna da su Grci imali iste oznake Zodiaka kao i Vavilonci; a nađeno je u antičkim Egipatskim zabeleškama da su Egipćani dali Grcima svoje učenje o mnogoboštvu. Tako se tajna Vavilona širila od naroda do naroda dok se nije pojavila u Rimu, Kini, Indiji pa čak i u Severnoj i Južnoj Americi mi nalazimo proslavljanje sa istim temeljima.

Antički istoričari se slažu s Biblijom da ova Vavilonska religija zasigurno nije bila originalna religija prvih zemaljskih ljudi. To je bilo prvo odstupanje od originalne vere; ali ona sama nije bila originalna. Istoričari kao što su Wilkinson i Mallet su ubedljivo dokazali iz antičkih dokumenata da su u jednom vremenu svi ljudi na zemlji verovali u JEDNOGA BOGA, vrhovnog, večnog, nevidljivog, Koji je Rečju svojih usta izgovorio da sve nastane, te da je On u Svom karakteru bio ispunjen ljubavlju i dobrotom i pravdom. Ali kao što će Sotona uvek izopačiti sve što on može, mi ga nalazimo kako izopačuje umove i srca ljudi tako da oni odbace istinu. Pošto je on uvek pokušavao da primi slavu kao da je on Bog a ne sluga i Božije stvorenje, ipak on je odvuкао slavljenje od Boga da bi on to mogao preneti na sebe i tako biti uzvišen. On je sigurno ostvario svoju želju da raširi svoju religiju po celom svetu. Tome je data autentičnost od Boga

u knjizi Rimljana, “Jer iako su Boga poznali, nisu Ga kao Boga proslavili, niti zahvalnost pokazali, nego u svojim mislima padoše u ništavnu varku, te potamne njihovo nerazumno srce, primivši izopačenu religiju tako da su proslavljali stvorenje a ne Stvoritelja.” Setite se, Sotona je bio Božije stvorenje (Sin Zore). Tako mi otkrivamo da je jednom istina bila raširena među ljudima, i svi su se držali te jedne istine, a tamo je kasnije došao dan kada se mnogobrojna grupa okrenula od Boga i raširila đavolsku formu proslavljanja po celom svetu. Istorija potvrđuje da su oni iz Semovog plemena koji su stajali sa nepromenljivom istinom bili u čvrstoj opoziciji prema onima od Hama koji su se okrenuli od istine k đavolskoj laži. Nemamo vremena da uđemo u raspravu o ovome; već je to samo prikazano da biste mogli videti da su od ranog početka bile dve religije i samo dve, i da je ona zla postala široko svetski rasprostranjena.

Monoteizam se okrenuo u politeizam u Vavilonu. Đavolska laž i đavolske tajne su ustale protiv Božije istine i Božije tajne u tom gradu. Sotona je zaista postao bog ovoga sveta i iznudio slavljenje od onih koje je prevario, učinivši da oni veruju da je on zaista bio Gospod.

Politeistička religija neprijatelja je počela sa trojičarskom doktrinom. To je bilo skroz nazad u antičkom vremenu kada je nastala ideja o “jednom Bogu u tri osobe”. Kako je čudno što naši moderni teolozi nisu prestali sa ovim; ali očigledno isto tako prevareni od Sotone kao što su bili i njihovi preci, oni još uvek veruju u tri osobe u jednome Bogu. Neka nam se pokaže samo jedno mesto u Pismu gde se nalazi autoritativna mogućnost za takvu doktrinu. Nije li čudno da dok su potomci Hamovi otišli svojim putem u Sotonskom proslavljanju da je to za sobom povuklo temeljni koncept od tri Boga a *da nema ni jednog traga o tome, da su Semovi potomci verovali u takvu stvar ili imali bilo koje ceremonijalno slavljenje koje bi za sobom povuklo čak tip toga?* Nije čudno da su Jevreji verovali, “Čuj, O Izraele, Gospod Bog tvoj je JEDAN Bog.” Ako bi postojale tri osobe u jednom Bogu? Abraham, potomak Semov, u knjizi Postanak 18 je video JEDNOG Boga sa dva anđela.

Dakle, kako je bilo to trojstvo izraženo? Ono je bilo izraženo simbolom jednakostraničnog trougla čak isto kao što je to izraženo i u Rimu danas. Neobično je, ali Jevreji nisu imali takav koncept. A sada, ko je u pravu? Da li Jevreji ili Vavilonci? U Aziji politeistička ideja o tri Boga u jednom pojavila se u liku koji ima tri glave na jednom telu.

On je izražen kao tri inteligencije. U Indiji, oni su u svojim srcima našli da ga izraze kao jednoga boga u tri oblika. Dakle, to je zaista današnja moderna teologija. U Japanu postoji veliki Buda sa tri glave kao onaj koga smo malo pre opisali. Ali najviše obelodanjujući od svih je taj trojičarski koncept Boga u trojnoj formi: 1. Glava jednog starog čoveka koja simbolizuje Boga Oca, 2. Krug koji u tajnama označava "Seme" a to bi po redu značilo Sin, 3. Krila i rep ptice (goluba). Ovde je bila doktrina Oca, Sina i Svetog Duha; tri osobe u Bogu, istinsko trojstvo. Vi možete videti istu takvu stvar i u Rimu. A sada dopustite mi da još jednom pitam, nije li čudno da su đavo i njegovi štovaoci imali ustvari više otkrivene istine nego otac vere, (Abraham) i njegovi potomci? Nije li čudno da su poštovaoci Sotone, znali više o Bogu nego deca Božija? Dakle, to je ono što nam moderni teolozi pokušavaju reći kada nam govore o trojstvu. Ali setite se ove jedne stvari od sada i ubuduće: ove zabeleške su činjenice i ovo je činjenica – Sotona je lažov i otac laži, i kada god on dođe sa nekom svetlošću to je još uvek laž. On je ubica. I njegova doktrina o trojstvu je uništila mnoštvo a i mnoge će uništiti dok Isus ne dođe.

Prema istoriji nije dugo trebalo da se desi ova promena u koncept Oca, Sina i Svetoga duha. Sotona ih je u svoje vreme odneo korak dalje od istine. I sada se koncept Božanstva razvio na ovaj način: 1. Večni otac, 2. Duh Božiji inkarniran u LJUDSKOJ majci. (Ne navodi li vas to na razmišljanje?) 3. Božanski Sin, plod te inkarnacije, (Ženino seme.)

Ali đavo s ovim nije bio još uvek zadovoljan. On još nije postigao da slave njega, pogotovu na direktan način. Tako on odvodi ljude još dalje od istine. Kroz njegove tajne on otkriva ljudima da pošto veliki nevidljivi otac Bog ne obraća pažnju na ljudske stvari, već ostaje tih u odnosu na njih, onda sledi da On može biti dobro slavljen i u tišini. Ustvari to znači ignorisati Ga koliko god da je to moguće, ako ne baš sasvim. Ova doktrina se takođe raširila po svetu, a upravo i danas u Indiji vi možete videti hramove velikom tvorcu, tihom bogu, da su upadljivi po broju.

S obzirom da nije bilo neophodno slaviti oca-tvorca, jedino je bilo prirodno za njih da se slavljenje usmeri prema "Majci i Detetu" kao objektima obožavanja. U Egiptu je bila ista kombinacija majke i sina nazvanih Izida i Oziris. U Indiji je to bilo Isti i Isavara. (I zapazite tu sličnost u imenima.) U Aziji je to bila Kibela i Dionis. U Rimu i Grčkoj je to sledilo kao prikladno. I u Kini. Pa, zamislite iznenađenje nekih

Rimo-katoličkih misionara kada su došli u Kinu i tamo pronašli Madonu i Dete sa zracima svetlosti koji su odsijavali sa detetove glave. Taj lik bi mogao biti dobro zamenjen za jedan u Vatikanu, osim sitnih razlika izvesnih karakteristika u licima. I to nas sada primorava da otkrijemo originalnu majku i dete. Originalna božanska-majka Vavilona je bila Semela koja je bila nazvana Reja u istočnim zemljama. U njenim rukama držala je sina, koji je iako beba, bio opisan kao visok, jak, zgodan, i poseban zavodnik žena. U Ezekielu 8:14 on je nazvan Tamuz. Među klasičnim piscima nazvan je Bakno (Bakus). Za Vavilonce on je bio Ninus. Takvi izveštaji stoje kao činjenice da je on opisan iako beba u naručju a ipak velik i moćan čovek i bio je poznat kao "Muž-Sin". Jedna od njegovih titula je bila "Muž Majke", a u Indiji su njih dvoje poznati kao Oziris i Izida, on (muž) je predstavljen kao beba na grudima svoje vlastite žene.

Da ovaj Ninus jeste Nimrod iz Biblije mi možemo potvrditi upoređujući istoriju sa izveštajem u knjizi Postanak. Pompej je rekao, "Ninus, kralj Asirije, je izmenio antičke *umerene* načine života željom za osvajanje. ON JE BIO PRVI KOJI JE VODIO RAT PROTIV SVOJIH KOMŠIJA. On je osvojio sve narode od Asirije do Libije pošto ti ljudi nisu poznavali veštine ratovanja." Diodor kaže, "Ninus je bio najdrevniji od Asirskih kraljeva spomenutih u istoriji. Budući od ratoborne dispozicije on je oštro obučavao mnogo mladih ljudi u ratnim veštinama. Potčinio je sebi Vaviloniju dok tamo još nije postojao grad Vavilon." Tako mi vidimo ovog Ninusa kako počinje postajati velik u Vavilonu, izgradio je Vavel, zavladao Asirijom postavši njen kralj, a onda produžio podčiniti sebi ostale široke prostore tamo gde ljudi nisu bili učeni ratovanju jer su živeli na *miran način* kao što je rekao Pompej. Dakle, u knjizi Postanka 10.-ta glava govori se o Nimrodovom kraljevstvu i kaže, "On kraljeva nad Vavilonom, Orehom, Arhadom, i Halanihom u zemlji Senaru. Iz te zemlje iziđe Asur; on sazida Nineviju, Rovot grad i Halah." Ali prevodioci su napravili grešku, prevodeći Asur kao imenicu, jer to je glagol, i na Kaldejskom znači 'načiniti jakim.' Prema tome to je Nimrod, koji je načinjen jakim (on je uspostavio svoje kraljevstvo gradeći prvu svetsku armiju koju je uvećavao obukom i kroz surovost lova) prešao je preko Senara sa svojom jakom vojskom i porazio narode i izgradio gradove kao Ninevija, koja je nazvana po njemu, jer čak i danas glavni deo ruševina toga grada se zove Nimrod!

Pošto smo otkrili ko je bio Ninus, sada je neophodno da se otkrije ko mu je bio otac? Prema istoriji to je bio Bel, osnivač Vavilona. (A sada ovde treba biti naznačeno da je Bel bio osnivač celog tog pokreta, ali bio je to sin, Ninus, koji je to uspostavio i bio prvi kralj itd.) Ali prema Pismu, Nimrodov otac je bio Hus: “Od Husa se rodi Nimrod.” Ne samo da je ovo tačno već mi nalazimo da se od Hama rodio Hus. Dakle, u Egipatskoj kulturi Bel je nazvan Hermes, a Hermes znači, “HAMOV SIN.” Prema istoriji Hermes je bio veliki prorok idolopoklonstva. On je bio tumač bogova. Drugo ime pod kojim je još bio nazvan je Merkur. (Čitaj Dela Ap. 14:11-12)

Hyginus kaže ovo o tom bogu koji je bio znan pod različitim nazivima kao Bel, Hermes, Merkur itd, “Jer mnogo vekova ljudi su živeli pod vladavinom Jove (ne Rimskog Jove, već Jevrejskog Jehove koji prethodi Rimskoj istoriji) bez gradova i bez zakona, i svi su govorili jedan jezik. Ali pošto je Merkur (Bel, Hus) tumačio govore ljudi (odatle naziv za tumača Hermenaut) ista osoba je podelila narode. Tako je počela nesloga.” Iz ovoga se vidi da Bel to jest Hus, otac Nimrodov, originalno je bio predvodnik koji je odveo ljude daleko od istinskog Boga a zatim ih hrabrio kao “tumač bogova” da uzmu drugu formu religije. On ih je ohrabrio da idu napred gradeći kulu koju je ustvari gradio njegov sin. Ovo ohrabrenje je ustvari ono što je donelo konfuziju i podelu među ljude, tako da je on bio oboje, “tumač i konfuzionista.”

Hus, je dakle bio otac politeističkog sistema i kada su ljudi obogotvorili ljude, on je naravno, postao otac bogova. Dakle, Hus je bio nazvan Bel. A Bel je u Rimskoj mitologiji bio nazvan Janus. On je naslikan kao da ima dva lica držeći motku s kojima je zbunio i “rasejao” ljude. Ovid piše da je Janus rekao o sebi, “drevni ljudi su me zvali Haos.” Tako mi nalazimo da je Hus iz Biblije, originalna pobuna protiv monoteizma bio nazvan Bel, Belus, Hermes, Janus itd, među ljudima antičkog vremena. On je tvrdio da on donosi otkrivenja i tumačenja od bogova ljudima. Čineći tako on je prouzrokovao Božiji gnev koji je rasuo ljude, donoseći podele i konfuziju.

A sada iz ove tačke mi smo videli odakle je došao politeizam to jest slavljenje više bogova. A da li ste приметili da smo takođe pronašli čoveka po imenu Hus kome je bila data titula “otac bogova”? Da li ste приметili ovde staru temu iz antičkih mitologija, gde su bogovi poistovećeni sa ljudima? To je mesto odakle dolazi slavljenje predaka.

Tako mi možemo ispitati istoriju da bi smo saznali nešto o slavljenju predaka. Dakle, iznešeno je da je Hus predstavio slavljenje tri boga, oca, sina i duha. Tri boga koja su bila jednaka. Ali on je znao o dolasku ženinog semena, tako da je trebalo da žena i njeno seme dođu u slici. Ovo se dogodilo kada je Nimrod umro. Njegova žena, Semela (Semirama) ga je obogotvorila i tako načinila sebe majkom sina, a takođe i majkom bogova. (Baš isto je učinila i Rimska crkva kada je obogotvorila Mariju. Oni su tvrdili da je Marija bila bez greha i da je bila majka Božija). A ona (Semela) je nazvala Nimroda “Zeroashata” što znači, “ženino obećano seme.”

Ali nije dugo potrajalo dok žena nije počela privlačiti više pažnje nego sin, i ubrzo ona je bila opisana kao ona koja gazi zmiju. Oni su je nazvali “kraljicom neba” i načinili je Božanstvom. Isto kao i danas gde je Marija, majka Isusova, podignuta do besmrtnosti i upravo sada pošto Vatikanski sabor od septembra 1964 god. pokušava dati Mariji poziciju koja njoj ne pripada, jer oni žele nju nazvati “Marija Medijatriks,” “Marija Majka Svih vernika,” ili “Majka Crkve.” Ako je ikad postojalo slavljenje Vavilonskih predaka u religiji, to je religija Rimske Crkve.

I ne samo da je u Vavilonu počelo slavljenje predaka već takođe slavljenje prirode. U Vavilonu je bilo mesto gde su bogove poistovetili sa suncem, mesecom itd. Glavno telo u prirodi je sunce koje ima osobine davanja svetlosti, topline i pojavljuje se pred ljudima kao vatrena kugla na nebu. Tako glavni bog je bio bog Sunce, a oni su ga zvali Val. Često je Sunce bilo opisano kao krug od vatre i ubrzo se oko tog plamena pojavila zmija. Nije dugo potrajalo dok zmija nije postala simbol Sunca te zbog toga dosledno obožavana. Tako je želja Sotoninog srca postala krilata. On je bio proslavljan kao Bog. Njegov presto je bio utvrđen. Njegove sluge su mu se klanjale. Tamo u Pergamu su ga obožavali u formi žive zmije. Drvo Znanja Dobra i Zla, sada simbolizovano u formi žive zmije nije zavelo samo Evu već i većinu ljudskog roda.

Međutim kako je Pergam postao sedište Sotone ako je Vavilon bio sedište? Odgovor je ponovo u istoriji. Kada je Vavilon pao pod Medijane i Persijance, kralj-sveštenik, Atilije (Attalus) je pobegao iz grada i otišao u Pergam sa svojim sveštenicima i svetim tajnama. Tamo je on uspostavio svoje kraljevstvo izvan Rimske imperije, i napredovao pod đavolskom brigom.

Ovo je bio veoma kratak pregled istorije Vavilonske religije i dolaska te religije u Pergam. Bez sumnje, mnoga pitanja su ostala neodgovorena, i nema sumnje da bi sigurno mnogo više moglo biti rečeno da bi nam se to rasvetlilo, ali ovo nije bila namera da bude istorijska studija, već je namera ovoga radije da bude pomoć u izučavanju Reči.

OPTUŽBA

Otk. 2:14-15, *“Ali imam nešto protiv tebe, jer imaš onde takvih koji drže nauku Valama, koji je poučavao Valaka da baci kamen spoticanja pred sinove Izraela, da jedu meso žrtvovano idolima i da se odaju bludu. Tako i ti imaš one koji na isti način drže nauku Nikolaita, na koju Ja mrzim.”*

U ovom Pergamskom dobu Gospod navodi dve doktrine koje On mrzi: 1. Doktrina Valama koja je donela idolopoklonstvo i grešne ispade Izraelu u Baal-Peoru, i 2. Doktrinu Nikolaita, koja su bila ustvari dela u Efeškom Dobu. Povežite ovo sa činjenicom da je On istakao Pergam kao sedište Sotone, a vrlo je lako ispravno zaključiti da je na neki način Vavilonska religija postala izmešana sa Hrišćanstvom.

Dakle, ovo nije samo pretpostavka već istorijska činjenica koju ćemo dokazati ako se vratimo u istoriji do oko 36-te godine nove ere i idući do Nikejskog Sabora 325-te godine. Kada su Hrišćani (uglavnom Jevreji po rođenju) bili rasuti iz Jerusalima unaokolo, oni su išli svuda propovedajući Evandjelje, a naročito u sinagogama. Tako u tri godine, ili otprilike u 36-oj godini nove ere, Evandjelje je bilo odneto u Rim od strane Junija i Andronika, koji su prema Rim. 16:7 bili apostoli. Rad je cvetao tamo nekoliko godina dok konstantne međusobne svađe Jevreja nisu navele cara Klaudija da ih istera iz Rima. Sa Jevrejima koji su bili proterani iz toga grada osovina te male crkve je bila praktično slomljena. Možda su čak starešine bile Jevreji i tako je bilo da su oni otišli. Stado je bilo bez nadzora i s obzirom da Reč još nije bila napisana kao putokaz bilo je vrlo lako da ovo malo stado odstupi, a zatim da bude preplavljeno filozofima i paganima toga vremena. Sa grabljivim vucima koji su se uvukli, i oslobođenim duhom antihrista, mi nalazimo iz istorije da se ova mala crkva u Rimu beznadežno vratila u greh, i počela prikazivati paganske ceremonije pod Hrišćanskim titulama.

Pošto je period progonstva trajao 13 godina, osnivači, Junije i Andronik, nisu se vratili nazad do 54-te godine nove ere. Zamislite njihovu užasnutost kada su našli crkvu sa Hrišćanskim titulama koja je bila tužno paganska. U crkvi su se nalazili oltari na kojima su postavljali tamjan i obavljali paganske obrede. Utvrđenim vođama te crkve se nije moglo približiti, tako sa nekolicinom koji su pokušali ostati verni oni su započeli novu crkvu, ili Drugu Rimsku Crkvu. Bog je divno radio među njima znacima i čudesima tako da je ovo bila ustvari započeta treća crkva. Pa iako je prva crkva bila ukorena što je paganska a NE Hrišćanska u svom proslavljanju ona nije ostavila svoju titulu već je ostala i JOŠ OSTAJE Prva Crkva Rima – Rimokatolička Crkva.

A sada većina od nas ima pogrešnu ideju misleći da će ma ko ili svi koji sebe nazivaju Hrišćanima biti meta đavola i zbog toga glavna meta državne tiranije. Ali nije tako. Ova prva crkva je počela da cveta i da se umnožava u tolikom broju da su čak i carevi i razni vladini službenici favorizovali tu crkvu za svoje političke razloge. Tako kada su vođe prve crkve u Rimu našle da imaju naklonost, iskoristili su priliku okrećući vladu protiv pravih vernika zahtevajući njihovo proganjanje izuzev ako bi došli u njihovu versku zajednicu. Jedan takav biskup prve rimske crkve je bio Anikej (Anicetua) koji je živio u drugom veku i bio je Polikarpov savremenik. Kada je časni Polikarp čuo da je Prva Rimaska Hrišćanska Crkva bila uvučena u paganske ceremonije i korumpirala istinu Evandjelja, on je otišao tamo da ih preklinjući moli da se promene. On ih je video kako kleče na kolenima pred likovima nazvanim po apostolima i svecima. On ih je video kako pale sveće i tamjan na oltaru. On ih je video kako slave pashu pod imenom Uskrs, gde su podizali hleb u obliku diska s kojim se odaje čast bogu sunca, a zatim su prolivali vino u čast bogovima. Ali ovaj stari svetac koji je putovao 2.500 kilometara nije mogao sprečiti njihovo propadanje. Bog je govorio kroz njega baš kada je odlazio, “Efrajim se oženio za svoje idole, pustite ga na miru,” Osija 4:15. Polikarp se nikada više nije vratio.

Sledeći Anikeja bio je grešni Rimski biskup nazvan Viktor. On je prikazivao još više paganskih proslava i ceremonija u prvoj crkvi, a takođe kružio je i trudio se dajući sve od sebe da uveri istinske Hrišćane da uvedu i primene iste ideje. Oni nisu radili kao što je on zahtevao zato je on nagovorio vladine službenike da progone vernike, pozivajući ih na

sud, bacajući ih u zatvore a za mnoge je čak tražio smrt. Takav primer njegovih podlih dela je nađen u istoriji gde je Imperator Septimije Sever bio nagovoren od Kalistija (Viktorovog prijatelja) da ubije 7000 vernika u Solunu, zato što su ovi istinski vernici slavili Pashu prema Gospodu Isusu a ne prema proslavljanju Aštarte.

I tako već je tada lažna loza izlivala svoj bes protiv živoga Boga ubijajući izabrane, isto kao što je to učinio i njen predak, Kajin, koji je ubio Abela.

Istinita crkva je nastavila u pokušaju da pridobije Prvu Crkvu na pokajanje. Ali to joj nije uspelo. Već je ova narasla brojčano a i po uticaju. Ona je širila stalne kampanje da bi omalovažila istinito seme. Oni su tvrdili da su oni i samo oni pravi predstavnici Gospoda Isusa Hrista, hvaleći se činjenicom da su oni originalna crkva u Rimu, i da su samo oni bili Prva Crkva. Zaista oni su bili Prva Crkva, I ZAISTA ONI TO JESU.

Tako u vremenu ovog trećeg crkvenog doba mi imamo dve crkve koje nose isto ime ali s oštrim razlikama među njima. Jedna je odstupila od istine, oženivši se idolima i u njoj nema života. Ona je sebe hibridizovala i znaci smrti, (ne života), slede u njenom probuđenju. Ona je moćna sa mnoštvom članova. Ona ima naklonost u svetlu. A druga je mala progonjena grupa. Ali ona sledi Reč, a znaci slede nju. U njoj su bolesni isceljeni i mrtvi podizani. Ona je živa sa Životom i Rečju Božijom. Ona ne voli svoj život, već se drži Njegovog Imena i Njegove vere čak do smrti.

I tako užasni progoni Rimskih zvaničnika su se okomili na istinite vernike dok nije izrastao Konstantin i darovao slobodu religioznog slavljenja. Ali izgleda da je bilo dva razloga zbog čega je darovana sloboda. Na prvom mestu neki dobri imperatori nisu dopustili proganjanje, ali kada su oni okončali, njih su nasledili ti koji su ubijali Hrišćane. To je bilo toliko besmisleno da je na kraju došlo do javnog obzira da se Hrišćani trebaju ostaviti na miru. Drugi i najbolje zabeleženi razlog je taj što je Konstantin imao vrlo tešku bitku pred sobom dok je preuzimao kontrolu nad carstvom. Jedne noći u snu on je video beli krst kako se pojavljuje pred njim. Osetio je da je to bio predznak za njega da ukoliko se Hrišćani budu molili za njegovu pobedu, da bi on mogao dobiti bitku. U slučaju dobijene bitke on im je obećao slobodu. Pobedio je i sloboda slavljenja je data u Nantskom ediktu 312-te godine nove ere.

Ali ova sloboda od proganjanja i smrti nije bila velikodušna onako kako je bila u početku. Konstantin je sada bio pokrovitelj (zaštitnik). Kao pokrovitelju njegov interes je postao veći nego onda kada je bio samo posmatrač, jer on je odlučio da je crkvi potrebna njegova pomoć u njenim poslovima. On ih je video kako se ne slažu po različitim pitanjima, od kojih je jedno bilo naglašeno kod Arija, Aleksandrijskog Biskupa, koji je učio svoje sledbenike da Isus nije bio zaista Bog već manje biće koje je Bog stvorio. Zapadna Crkva je držala suprotno gledište, verujući da je Isus bio sama Božija bit i kako su oni rekli 'jednak sa Ocem'. Sa takvim stvarima, i nametanjima paganskih ceremonija u slavljenju, car je sazvaio Nikejski Sabor 325-te godine sa mišljenjem da će on dovesti sve grupe u zajedništvo tamo gde se nisu mogle složiti oko njihovih razlika, i doći do opšteg razumevanja, i da svi budu jedno. Nije li to neobično da ovo, iako je počelo sa Konstantinom, nije umrlo, nego je veoma živo i danas kao "Svetski Savez Crkava"? I gde je on propustio da to istinski postigne, to će biti postignuto u ovim danima kroz ekumenski pokret.

No, to mešanje države s crkvom je luda stvar jer svet ne razume ni istine koje su u Reči a ni puteve crkve. Dakle, sama odluka koja je donešena na veću od strane sabora da Arije nije bio u pravu je promenjena dve godine kasnije od samoga cara a mnogo godina je ta lažna doktrina bila utrajljena ljudima.

Ali da će se crkva i država udružiti bilo je zaista unapred poznato Gospodu. Samo ime Pergam znači "istinski venčani." I zaista crkva i država su se venčali; politika i religija su se ujedinili. Izdanak tog jedinstva je neprekidno bio najužasniji hibrid koji je svet ikada video. Istina nije u njima, već naprotiv svi zli putevi Kajina (prvog hibrida).

Ne samo da su se crkva i država venčali u ovom dobu, već je i Vavilonska religija bila zvanično pridružena Prvoj Crkvi. Sotona je sada dobio pravo na pristup Hristovom Imenu i bio je postavljen na presto kao Bog u proslavljanju. Sa podrškom državnog novca crkve su se dale u nasleđe divnim zgradama koje su bile napunjene oltarima od belog mermera s likovima umrlih svetaca. I upravo u ovom dobu je bio čas kada se "zver iz Otkrivenja 13:3 koja je bila smrtno ranjena: (a to je pagansko-Rimsko Carstvo) vratila nazad u život i moć kao "Sveto Rimsko Carstvo." Rim kao materijalistička nacija je trpeo mnoge izdatke i uskoro će to potpuno pretrpeti; ali to sada nije bilo važno, jer

njeno religiozno carstvo će održati nju na vrhu svetske uprave iz unutrašnjosti gde se ona neće pojavljivati kao da čini to javno.

Dopustite mi da pokažem tačno Biblijsku istinu ove stvari, jer ne želim da bilo ko misli da je to moje vlastito otkrivenje – koje se ne bi nalazilo u Pismu. U Danielu 2:31-45, nalazimo, “Ti, kralju, pogleda i vide kip velik. Taj kip beše velik, i silan beše sjaj njegov; on stajaše prema tebi i izgled njegov beše strašan. Glava tog kipa beše od čistog zlata, prsa i miške od srebra, trbuh i bedra od bakra, noge mu od gvožđa, a stopala od gvožđa i od gline. Ti pogleda i odvali se jedan kamen a da ga se ničija ruka ne beše dotakla, udari kip u stopala gvozdena i glinena i razbi ih. Tada se razlomi i gvožđe i glina i bakar i srebro i zlato, i sve to posta kao pleva koju raznosi vetar sa gumna; vetar ih odnese i ne nađe im se više nigde traga; a kamen koji udari kip posta planina velika i ispuni svu zemlju. To je san. A sada ćemo kazati kralju šta on znači. Ti si, kralju, kralj nad kraljevima, jer ti Bog nebeski dade kraljevstvo, moć, silu, i slavu; on predade u tvoje ruke, gde god oni bili, sinove čovečije, zveri poljske i ptice nebeske, i postavio te gospodarem svima njima. Ti si ona zlatna glava. Nakon tebe podignuće se drugo kraljevstvo, manje od tvoga; a zatim treće kraljevstvo, koje će biti od bakra i koje će zavladati celom zemljom. Biće četvrto kraljevstvo, jako kao gvožđe; i kao što gvožđe lomi i razbija sve, ono će sve slomiti i razbiti kao gvožđe što sve satire. I kao što si video stopala i prste delom od gline lončarske i delom od gvožđa, to će kraljevstvo biti razdeljeno; ali će u njemu biti nešto od snage gvožđa, jer si video gvožđe pomešano sa glinom. I kao što su prsti od nogu bili delom od gvožđa i delom od gline, to će kraljevstvo biti delom jako delom lomno. Video si gvožđe pomešano sa glinom, jer će se oni pomešati savezima ljudskim; ali oni neće biti svezani jedno sa drugim kao što se gvožđe ne može svezati sa glinom. U vreme tih kraljeva Bog će nebeski podignuti kraljevstvo koje se neće nikada uništiti i koje neće dolaziti pod vlast drugog naroda; ono će razbiti i uništiti sva ta kraljevstva, a ono će večno postojati. To je ono što kazuje kamen koji se odvali od planine, a da ga se ničija ruka ne beše dotakla, i koji slomi gvožđe, bakar, glinu, srebro, i zlato. Bog veliki objavi kralju šta će posle toga biti. San je istinit i tumačenje mu je verno.” Ovde je otkriven tačan izveštaj o budućnosti, još neispunjene istorije za koju je prorokovano da će doći na zemlju od vremena Daniela pa dok Isus ne dođe da vlada kao Sin Davidov. To je poznato kao “Pagansko Doba.” To doba je u sebi

imalo četiri istorijske podele koje su bile poznate kao dominantna imperija svaka po svom redu: Vavilonsko, Medijo-Persijsko, Grčko, i Rimsko. Najveća i najpotpunija monarhija je bio Vavilon koji je tipiziran kao glava od zlata. Sledeće po slavi je bilo Medijo-Persijsko koje je i po istoriji potvrđeno kao manje slavno a bilo je tipizirano kao prsa i ruke od srebra. Zatim je sledilo Grčko doba koje je imalo najbriljantnijeg vladara među vojskovođama za koje je svet ikada znao, tako da je ono podesno tipizirano sa truhom i bedrima od bakra. Ono je bilo manje slavno od dva prethodna. I konačno je došlo poslednje carstvo, koje je poznato kao Rimsko Imperija a ovde je u simbolu nalazimo pokazanu kao noge i stopala. Ali u čemu su prethodna kraljevstva bila tipizirana sa čistim elementima (čisto zlato, srebro i bakar) ovo poslednje carstvo je bilo čisto gvožđe, ali samo u nogama, jer kada je došlo do stopala bilo je izmešano gvožđe sa glinom, a mineral i zemlja se ne daju pomešati i ne mogu proizvesti postojanost i snagu. I ne samo da je to tako, već najzačuđujuće je, da će ova poslednja imperija (Rimska) izdržati u svom neobičnom 'pomešanom stanju' upravo dok se Isus ne vrati.

Ova Rimsko Imperija od gvožđa (gvožđe označava silu i snažnu razornu moć protiv protivnika) je trebala biti učinjena od dve glavne podele ili zone. A to je sigurno i bilo jer se imperija doslovno rascepila na dve strane – Istočnu i Zapadnu. Obe su bile veoma moćne, lomeći sve pred njima.

Ali kao što se slava i moć svih imperija ugasila, tako je i ova imperija počela propadati. Tako je i *Rim* pao. Pagansko Rimsko carstvo nije više bilo od gvožđa. Raspalo se. Bilo je smrtno ranjeno. Rim sada više nije mogao vladati. To je bilo završeno. Tako je mislio svet. Ali kako se svet samo prevario, jer ta glava (Rim) iako ranjena nije usmrćena. (Wuest-ov prevod Otk. 13:3, "*I njena glava se pojavila kao smrtno ranjena, s prerezanim grlom. A njen smrtni udarac je bio izlečen. I ceo svet je sledio divlju zver sa zadržanošću.*")

Ljudi gledaju u Rim. Gledaju u narod Italije. I dok oni gledaju ne shvataju da je Rim sa svojim strogim granicama gde Papa ima jednu stvarnu oblast kao svoju vladavinu, da je to doslovno *nacija u naciji*, i ona ima ambasadore i prima ambasadore. PAPSKI LAŽNI HRIŠĆANSKI RIM (nazvan je čak "večni grad" - kakvo bogohuljenje) SADA VRŠI KONTROLU PREKO RELIGIJE ČAK VEŠTIJE NEGO KADA JE PAGANSKI IMPERIJALISTIČKI RIM VRŠIO

KONTROLU SILOM ČISTOG GVOŽĐA. Rim je preuzeo novu kontrolu života kada je Konstantin udružio crkvu i državu i silom održavao jedinstvo. Duh koji je motivisao paganski Rim je isti duh koji sada motiviše lažni Hrišćanski Rim. Vi možete videti da je to tako zato što znate da četvrta imperija nikada nije prestala postojati; ona se samo promenila u svojoj spoljnoj strukturi.

Kada je jednom Nikejski sabor ostvario da crkva dobije političku silu Rima, izgledalo je da tamo nije bilo granica kojima bi ova prva Hrišćanska Crkva išla. Ime, Hrišćanin, koje je u početku bilo proganjano, sada je postalo ime onih koji su proganjali. To je bilo u ovom dobu kada je Augustin od Hipo-a (354-430) izneo pravilo da crkva treba i MORA upotrebiti silu ako bi bilo potrebno da vrati nazad svoju decu u zajednicu, i da je to bilo u harmoniji sa Rečju Božijom da se ubijaju jeretici i otpadnici. U svojoj kontraverziji sa Donastima on je napisao... “Zaista je bolje da ljudi budu vođeni da slave Boga učenjem nego da budu odvedeni ka tome strahom od kažnjavanja ili boli, ali to ne sledi za time jer je rani metod dao bolje ljude, radi toga oni koji ne žele da se priklone tome trebaju biti zanemareni. Jer mnogi su pronašli prednost (kao što smo to dokazali i svakodnevno dokazujemo to sa iskustvom) ali zaista najpre su bili prisiljeni strahom ili bolom, tako da su nakon toga oni mogli podleći učenju, tako da bi oni mogli delovati u skladu sa onim što su već naučili u reči... ipak bolji su oni koji su vođeni pravilno sa ljubavlju, ali sigurno je veći broj onih koji su ispravljani sa strahom. Jer ko bi nas mogao voleti više nego Hrist, Koji je položio Svoj život za ovce? I, nakon što je pozvao Petra i druge apostole Vlastitim rečima, kada je pozvao Pavla, on ga nije samo prinudio Svojim glasom, već ga je bacio čak na zemlju sa svojom silom; tako je On silom priveo jednog koji se mučio u mraku bezverja, želeći mu dati svetlost u srce, zato ga je prvo udario fizičkim slepilom očiju. Zašto na taj način i Crkva ne bi upotrebila silu da prisili svoje izgubljene sinove da se vrate? Sam Gospod je rekao, ‘Idite na raskršća i prisilite ih da dođu unutra.’ Radi toga pošto je Crkva primila silu Božanskim određenjem u podesnom momentu, kroz religiozni karakter i veru kraljeva, treba biti instrument s kojim one koji su nađeni na raskršćima i ogradama – koji su u herezi i rasulu – treba prisiliti da uđu unutra, onda zbog toga ne dozvolite da se kude oni koji su ih prisilili.”

Glad za krvlju je počela brzo rasti. Lažni čokot u Španiji sada je delovao sa carem Maksimilijanom (Maksimusom) i povezao se u

napadu protiv istinitih vernika koji su imali Reč i znake i čudesa među sobom. Tako su neki Priscilijanisti bili dovedeni u Treves od strane biskupa Ithacus-a (385 god). On ih je optužio za čaranje i nemoralnost i mnogi su bili pogubljeni. Martin iz Tours-a, i Ambros iz Milana su protestvovali zbog ovoga i uzaludno molili da prestane proganjanje. Kada je proganjanje bilo nastavljeno ova dva biskupa su odbila da se udruže sa biskupom Hydatus-om i ostalima kao što je on. Neobično je reći, Synod u Treves-u je odobrio ubistva.

Od ovog vremena, naročito kroz mračna doba mi ćemo videti kako telesna deca proganjaju i uništavaju decu Duha, iako su i jedni i drugi tvrdili da imaju jednog Oca baš isto kao što je to bio i slučaj s Ismailom i Isakom. Mrak duhovne korupcije će se produbljivati, a istinito svetlo Božije će blediti dok ne dostigne samo tinjanje. Ipak, Božije obećanje će ostati istinito, "Svetlo sija u tami i tama ne može ništa učiniti u vezi toga."

Dakle, sve do ovoga časa ja nisam izneo to mesto u istoriji koje sam obećao da ću obraditi, što je, mešanje Nimrodove religije i Hrišćanskog religije. Vi ćete se setiti da je Atalije (Atalus) pobegao iz Vavilona u Pergam i uspostavio svoje kraljevstvo izvan izobilja Rimskog Carstva. Ono je cvetalo godinama, hranjeno bogom ovoga sveta. Nasledstvo svešteničkih kraljeva je sledilo Atalija do vladavine Atalija III kada je iz razloga poznatog samo Božijem suverenitetu on predao kraljevstvo Rimu. Julije Cezar je tada uzeo oboje, fizičko kraljevstvo i duhovno jer je postao Pontif Maksimus Vavilonske religije i zato je bio kralj sveštenik. Ova titula je prenošena na sledeće imperatore do vremena Maksimilijana III koji ju je odbio. Prema Stivensovoj istoriji to je bilo tada kada je papa uzeo vodstvo koje je imperator odbacio i tako i danas postoji Pontif u svetu, a on je zaista Pontif Maksimus (vrhovni sveštenik). Tako on nosi trostruku krunu i obitava u Rimu. I u Otkrivenju 17. vidimo da se Bog više ne odnosi prema Pergamu kao Sotonskom sedištu i On ne kaže da Sotona tu stanuje. Ne, soba prestola nije više u Pergamu, već je to TAJNA Vavilona. To nije u Vavilonu, već u TAJNI Vavilona. To je u gradu koji leži na sedam brežuljaka. Njegova glava je antihrist jer se on ugurao na poziciju koja pripada Hristu, Koji je jedini posrednik i Koji sam može oprostiti grehe. Da, Pontif Maksimus (vrhovni sveštenik) je sa nama danas.

DOKTRINA NIKOLAITA

Otk. 2,15: “Isto tako imaš takve koji drže nauku Nikolaita, što Ja mrzim.”

Setićete se da sam u Efeškom Dobu izneo da reč, *Nicolaitane*, dolazi od dve Grčke reči: *Nikao*, što znači *osvojiti*, ili *pobednik*, i *Lao*, što znači *laik*. Nikolait znači “osvojiti laike.” Dakle, zašto je ovo tako grozna stvar? To je grozno zato što Bog nikad nije postavio Svoju crkvu u ruke izabраниh vođa, koji se pokreću političkom mišlju. On je postavio Svoju crkvu da se o njoj brinu od Boga određeni, Duhom ispunjeni, ljudi koji žive po Reči, koji vode ljude na način što ih hrane sa Rečju. On nije ljude razdvojio u klase tako da bi mase bile vođene od strane svetog sveštenstva. Istina je da vodstvo mora biti sveto, ali takva mora biti i cela zajednica. Nadalje, nema mesta u Reči gde postoje sveštenici ili propovednici kao posrednici između Boga i ljudi, niti postoji mesto gde su oni razdeljeni u svom slavljenju Gospoda. Bog želi da ga svi ljube i da Mu zajedno služe. Nikolaitizam uništava ovo pravilo i umesto toga razdvaja propovednike od ljudi i od vođa čini vrhovne gospodare umesto sluga. Ustvari ova doktrina je počela kao delo u prvom dobu. Čini se kao da problem leži u dve reči: “starešine” (prezbiteri) i “nadglednici” (biskupi). Iako Pismo pokazuje da postoji nekoliko starešina u svakoj crkvi, neki (kao Ignacije) počinju da uče da je ideja biskupa bila najistaknutija s autoritetom i kontrolom nad starešinama. Dakle, istina ove stvari je da reč ‘starešina’ označava ko je ta osoba, dok reč ‘biskup’ označava službu toga čoveka. Starešina je čovek. Biskup je služba čoveka. Reč ‘starešina’ je uvek, i uvek će i da se odnosi na čovekov vremenski staž u Gospodu. On je starešina, ne zato što je izabran ili određen, itd., već zato što je on STARIJI. On je stariji, izvežban, nije početnik, pouzdan je radi iskustva i dugostojecjeg dokaza o svom Hrišćanskom iskustvu. Ali ne, biskupi nisu prionuli uz Pavlove poslanice, već su se radije usmerili Pavlovom izveštaju u kojem je on pozvao starešine iz Efeza u Milet u Delima 20. U stihu 17 izveštaj kaže, “starešine” su bile pozvane a u stihu 28.-om oni su nazvani nadglednici (biskupi). I ti biskupi (nema sumnje politički nastrojani i željni sile) insistirali su da je Pavle dao značenje da su ‘nadglednici’ bili više nego lokalne starešine sa službenom sposobnošću samo u svojoj vlastitoj crkvi. Za njih biskup je bio neko sa proširenim autoritetom nad mnogim lokalnim vođama. Takav koncept niti je bio Biblijski a niti istorijski, a ipak su čak i ljudi kalibra kao što

je Polikarp naginjali takvoj organizaciji. Tako vidite, ono što je počelo kao delo još u prvom dobu postalo je doslovno doktrina, a tako je i danas. Biskupi još zahtevaju silu s kojom će kontrolisati ljude i raditi sa njima kako oni žele, postavljajući ih u službi tamo gde oni hoće. S ovim se pobija vodstvo Svetoga Duha Koji je rekao, “Odvojite mi Pavla i Varnavu za službu u koju sam ih Ja pozvao.” Dakle, ovo je anti Reč i antihrist. U Mateju 20:25-28, Tada ih Isus dozva k Sebi pa im reče, znate da vladari Pagana okrutno vladaju s njima, i da se velikaši služe svojom vlašću u odnosu na njih. *Među vama neka ne bude tako; već ko između vas hoće biti veliki, neka vam bude sluga; i koji hoće biti prvi među vama, neka bude vaš sluga; kao što Sin Čovečiji nije došao da bude služen, već da služi i da položi Svoj život u otkup za mnoge.”* U Mateju 23:8-9, “Ali vi se ne nazivajte Ravi, jer imate samo jednog Učitelja, a svi ste braća! Nikoga na zemlji ne nazivajte svojim ocem; jer jedan je vaš Otac, Koji je na nebu.”

U cilju da ovo još više razjasnimo, dopustite mi da objasnim Nikolaitizam na ovaj način. Možda ćete se setiti da u Otkrivenju 13:3 piše, “*I videh jednu od njenih glava kao na smrt ranjenu; i njena smrtna rana je bila izlečena; i sav svet se zanese za Zveri.”* Dakle, mi znamo da je ranjena glava bila pagansko Rimsko Carstvo, ta velika svetska politička sila. Ova glava je ponovo izrasla kao “Rimokatoličko duhovno carstvo.” Razmotrite ovo pažljivo. Šta je to politički paganski Rim uradio što je bila baza njegovog uspeha? On je “zavadio i vladao.” To je bilo Rimsko seme – zavadi pa vladaj. Njegovi gvozdeni zubi su razdirali i proždrali. Onaj koga bi on razderao i proždri nije mogao ponovo izrasti kao kada je to bilo sa Kartaginom koju je potpuno uništio. Isto gvozdeno seme je ostalo u njemu kada je ono izraslo u lažnu crkvu, a i njegova politika je ostala ista – zavadi pa vladaj. To je Nikolaitizam i Bog to mrzi.

Dakle, dobro je poznata istorijska činjenica da kada se ova greška uvukla u crkvu, da su se ljudi počeli otimati za službu biskupa jer je ova pozicija bila dodeljivana obrazovanijima, bogatijima i politički nastrojenim ljudima. Ljudsko znanje i ljudski programi su počeli zamenjivati mesto Božije mudrosti, a Sveti Duh više nije imao kontrolu. Ovo je zaista bilo tragično zlo, jer su biskupi počeli podržavati tezu da nije više neophodno imati vidljiv Hrišćanski karakter da bi se propovedala Reč ili se vršila služba u crkvi jer su obredi i

ceremonije postale važniji elementi. Ovo je dozvolilo zlim ljudima (varalicama) da razderu stado.

Sa ljudski stvorenim doktrinama o uzdizanju biskupa koje nisu bile u skladu sa Pismom, sledeći korak je bio deljenje stepenastih titula, a to je izraslo u religioznu hijerarhiju; jer ubrzo su tu pojavili nadbiskupi iznad biskupa i kardinali iznad nadbiskupa, a u vremenu Bonifacija III postojao je papa koji je bio nad svima, *Pontif*.

A šta je sa Nikolaitskom doktrinom i stapanjem Hrišćanstva s Vavilonizmom? Dobijeni rezultat bi trebao biti ono što je Jezekielj video u glavi 8:10, “Uđoh i pogledah. I gle, svakojake slike gmazova i gnusnih životinja - sve bogovi doma Izraelova, našarani na zidu, svuda uokolo.” U Otkrivenju 18:2, “On povika jakim glasom, pade, pade veliki Vavilon i postade boravište demona, i sklonište svih nečistih duhova, sklonište svih nečistih ptica, sklonište svih nečistih i odurnih životinja. Jer su svi narodi pili od vina srdžbe i njenog bluda.”

Dakle, ova Nikolaitaska doktrina, ova pravila koja su bila ustanovljena u crkvi nisu odgovarala mnoštvu naroda jer su oni mogli čitati preostale poslanice ili eseje o Reči napisane od strane neke pobožne osobe. Tako, šta je onda crkva učinila? Ona je odstranila pravedne učitelje i spalila svitke. Oni su rekli, “Potrebno je posebno obrazovanje da bi se Reč čitala i razumela. Kada je čak i Petar rekao da su mnoge stvari koje je Pavle napisao bile teške za razumevanje.” Oduzevši Reč od ljudi, ubrzo je došlo do toga da su ljudi slušali samo ono što bi sveštenik govorio, i činili ono što bi im on rekao. Oni su to nazivali Bogom i Njegovom svetom Rečju. Oni su preuzeli vlast nad umom i životom ljudi i načinili ih slugama despotskog sveštenstva.

A sada ako želite dokaz da Katolička Crkva zahteva živote i umove ljudi, samo poslušajte edikt Teodorika X. *Teodorikov prvi edikt*.

Ovaj edikt je bio izdan odmah pošto je on bio kršten od prve rimske crkve. “Nas tri imperatora želimo da naši članovi čvrsto prionu uz religiju koja je bila naučavana od Svetog Petra Rimljanima, koja je verno sačuvana tradicijom i koja se sada ispoveda od pontifa Damasika Rimskog, i Petra, biskupa Aleksandrijskog, čoveka apostolske svetosti prema Apostolskoj instituciji, i doktrini Evandelja; verujemo u jedno Božanstvo Oca, Sina, i Svetoga Duha, sa jednakim veličanstvom u svetom trojstvu. Mi zapovedamo da pristaše ove vere budu nazvani Katolički Hrišćani; mi žigošemo sve ostale bezosećajne sledbenike

ostalnih religija sa zloglasnim imenom jeretici, i zabranjujemo njihove verske skupove pod imenom crkve. Pored osude Božanske pravde, oni moraju prihvatiti tešku kaznu kroz naš autoritet, vođen nebeskom mudrošću koja će biti određena...”

Petnaest kaznenih zakona kojih je ovaj imperator izdao za nekoliko godina su lišili sve njih evanđelističkih prava i upotrebe njihove religije, isključivši ih iz svih civilnih službi, zapretivši im kaznom, oduzevši im dobra, proteravši ih, a u nekim slučajevima su bili čak kažnjeni smrću.

Znate šta? Mi smo upravo tako vođeni danas. Rimokatolička crkva sebe naziva Majka crkve. Ona sebe naziva prvom ili originalnom crkvom. To je apsolutno ispravno. Ona je bila prva originalna Rimaska Crkva koja se vratila u greh. Ona je bila prva koja se organizovala. U njoj su bila nađena dela i doktrina Nikolaita. Niko neće poreći da je ona majka. Ona je majka i proizvela je kćeri. Dakle, kćeri izlaze iz žene. Žena obučena u skerletnu boju i sedi na sedam Rimskih brežuljaka. Ona je bludnica i rodila je kćeri. Ove kćeri su Protestanske crkve koje su izašle iz nje, a zatim otišle pravo nazad u organizaciju i Nikolaitizam. Ova majka kćeri-crkava je nazvana bludnica. To je žena koja nije bila istinita svom bračnom zavetu. Ona je bila udata za Boga, a zatim otišla u blud sa đavolom i u njenom bludu ona je donela kćeri koje su baš kao i ona. Ova kombinacija majke i kćeri je anti Reč, anti Duh i stoga antihrist. Da, ANTIHRIST.

Dakle, pre nego što se udaljim, želim da spomenem da su ovi rani biskupi mislili da su oni iznad Reči. Oni su govorili ljudima da im oni mogu oprostiti grehe na temelju priznanja greha. To nikada nije bila istina. Oni su počeli u drugom veku da krštavaju decu. Oni su ustvari primenjivali krštenje kao nanovorodenje. Nije čudo što su ljudi danas toliko zbrkani. Ako su oni onda bili tako zbrkani, tako blizu Pentakostu, sada su oni u najočajnijoj situaciji, zato što su oko 2000 godina udaljeni od originalne istine.

O, Crkvo Božija, ima samo jedna nada, vrati se nazad k Reči i ostani sa Njom.

VALAMOVA DOKTRINA

Otk. 2:14, *“Ali imam nešto protiv tebe; imaš tamo pristaša nauke Valama koji je naučio Valaka da zavede Izraelove sinove da jedu od*

mesa žrtvovanog idolima i da bludno greše.” Dakle, vi upravo ne možete imati Nikolaitsko uređenje u crkvi a da nemate unutra i ovu drugu doktrinu takođe. Vidite, ako oduzmete Reč Božiju i delovanje Duha u slavljenju (oni koji Me proslavljaju moraju Me proslavljati u Duhu i istini) onda ćete morati dati ljudima drugi oblik slavljenja kao zamenu, a ta zamena je Valamizam.

Ako ćemo razumeti šta je doktrina Valama u Novozavetnoj crkvi, najbolje je da se vratimo nazad i vidimo šta je ta doktrina bila u Starozavetnoj crkvi, a zatim to primenimo na ovo treće doba i prikažemo to u sadašnjosti.

Priču o tome nalazimo u knjizi Brojeva (4.-ta Mojsijeva) od 22.-ge do 25.-te glave. Mi znamo da je Izrael bio Božiji izabrani narod. Oni su bili Pentakosni u njihovom danu. Prihvatili su utočište pod krvlju i svi su bili kršteni u Crvenom moru, i izašli su iz vode pevajući u Duhu i plešući u sili Svetoga Duha, dok je proročica Mirjam svirala daire. A nakon izvesnog vremena putovanja, ova Izraelova deca su došla do Moava. Vi znate ko je bio Moav. On je bio Lotov sin kojega je dobio sa svojim ćerkama, a Lot je rodbinski Abrahamu bio sinovac, tako su Izrael i Moav bili rod. Ja želim da to vidite. Moavci su znali istinu, bilo da su živeli po njoj ili ne.

I tako Izrael je stigao do Moavskih granica i poslao glasnike kralju govoreći: “Mi smo braća. Dopustite nam da prođemo kroz vašu zemlju. Ako naši ljudi ili životinje šta god popiju ili pojedu mi ćemo rado platiti za to.” No, kralj Valak je postao vrlo uznemiren. On kao glava te Nikolaitске grupe nije bio spreman dopustiti crkvi da prođe sa svojim znacima i čudesima i raznim manifestacijama Svetoga Duha, i licima koja su sijala sjajem Božijim. To je bilo vrlo riskantno, pošto je on mogao izgubiti neke iz svoje grupe. I tako je Valak odbio dopustiti Izraelu da prođe. Ustvari, toliko je bio velik njegov strah od njih, da je on otišao iznajmiti proroka Valama i zamolio ga je da posreduje između njega i Boga i za dozvolu od Svemogućeg da prokune Izrael, i načini ga nemoćnim. A Valam, budući željan učestvovanja u političkim aferama i mogućnosti da postane velik čovek, bio je zadovoljan da to učini. Ali videći da on treba pristupiti, i dobiti od Boga dozvolu da prokune Izrael pošto nije mogao to učiniti sam od sebe, on je pitao Boga da mu da Njegovo odobrenje da to učini. Dakle, nije li to poput Nikolaita koje mi imamo sa nama danas? Oni proklinju svakoga koji neće da ide njihovim putem.

Kada je Valam pitao Boga za dozvolu da ide, Bog ga je odbio. Moj, kako ga je to zbolelo! Ali Valak je insistirao obećavajući čak veću nagradu i čast. I tako Valam je otišao ponovo k Bogu. Dakle, jedan odgovor od Boga bi trebao biti dovoljan. Ali to nije bilo dovoljno samovoljnom Valamu. Kada je Bog video njegovu izopačenost, On mu je rekao da ustane i da ide. Brzo je osedlao svoju magaricu i otišao. Trebao je shvatiti da je to jednostavno bila Božija popustljiva volja i da on neće biti u stanju da ih prokune ako bi otišao dvadeset puta i pokušao to učiniti dvadeset puta. Kako su samo ljudi danas poput Valama! Oni veruju u tri Boga, krštavaju u tri titule umesto IMENA, a ipak će Bog poslati Duha na njih kao što je to učinio sa Valamom, i oni će nastaviti dalje verujući da su potpuno u pravu, a ustvari su savršeni Valamisti. Vidite, doktrina Valama. Hajdemo dalje svakako. Uradimo to na tvoj način. Oni kažu, "Pa, Bog nas je blagoslovio. To mora da je u redu." Ja znam da vas je On blagoslovio. Ja to ne poričem. Ali to je ista organizacijska maršuta kojom je Valam išao. To je prkos Reči Božijoj. To je lažno učenje.

I tako Valam je gnevno otišao dole putem dok anđeo Božiji nije stao ispred njega. Ali taj prorok (biskup, kardinal, predsedavajući, predsednik i generalni nadglednik) je bio toliko zaslepljen za Duhovne stvari vođen mislima o časti i slavi i novcu da nije mogao videti anđela kako stoji sa isukanim mačem. On je stajao tamo da zaustavi ludog proroka. Mala magarica je videla anđela i uzmicala nazad i napred dok konačno nije prignječila Valamovu nogu pri kameni zid. Magarica je stala i nije želela ići dalje. A nije ni mogla. Tako da je Valam skočio dole i počeo je tući. A magarica je onda progovorila Valamu. Bog je učinio da ovaj magarac govori jezikom. Taj magarac nije bio hibridni; on je bio originalno seme. Ona je rekla zaslepljenom proroku, "Nisam li ja tvoja magarica i nisam li te verno uvek nosila?" Valam je odgovorio, "Da, da, ti si moja magarica i verno si me nosila do sada; i ako te ne mogu naterati da ideš, ja ću te ubiti...Ah! Šta je ovo, razgovor sa magaricom? To je čudno, čini mi se da sam čuo magarca da mi govori, a ja sam mu odgovarao."

Bog je uvek govorio u jeziku. On je govorio na Baltazarovoj gozbi a onda na Pedesetnici. On to radi danas ponovo. To je upozorenje o skorom dolasku suda.

I tada anđeo se pokazao Valamu. On je rekao Valamu da nije bilo magarice da bi on već bio mrtav radi kušanja Boga. Ali kada je Valam

obećao da će se vratiti nazad, bio je poslan sa upozorenjem da govori samo ono što mu Bog da.

Tako je Valam otišao dole i postavio sedam oltara za čiste žrtvene životinje. On je zaklao ovna označavajući dolazak Mesije. On je znao šta treba učiniti da se približi Bogu. On je imao mehaniku potpuno ispravnu; ali ne i dinamiku; isto kao i sada. Ne možete li videti to Nikolaiti? Tamo je bio Izrael u dolini nudeći žrtvu Bogu, čineći iste stvari, ali samo su jedne sledili znaci. Samo jedni su imali Boga u svojoj sredini. Forma vas nigde neće odvesti. Ona nije mogla zauzeti mesto Duhovne manifestacije. To je ono što se dogodilo u Nikeji. Oni su preuzeli Valamovu doktrinu, a ne Božiju. I zato su se spotakli; i pali su. Postali su mrtvi ljudi.

Pošto je žrtva bila prinešena, Valam je bio spreman prorokovati. Ali Bog mu je vezao jezik i on ih nije mogao prokleti. On ih je blagoslovio.

Valak je bio vrlo ljut, ali nije bilo ničeg što je Valam mogao učiniti u vezi sa tim proroštvom. To je bilo rečeno Svetim Duhom. Tako je Valak rekao Valamu da ide dole niže, u dolinu, i da pogleda na njihove zadnje redove da vidi da li postoji neki mogući način da ih prokune. Taktika koju je Valak upotrebio je ista taktika koju oni upotrebljavaju danas. Velike denominacije gledaju na male grupe, i ako bilo šta nađu među njima oni u vezi toga prave skandal iznose to na videlo i razglasuju to. Ako savremenici žive u grehu, niko ništa ne kaže u vezi toga; ali neka samo jedan od izabranih dospe u nevolju sve novine će to raširiti po celoj zemlji. Da, Izrael je imao (telesne) svoje zadnje delove. Oni su imali svoju stranu koja nije bila vredna hvale; ali i pored njihove nesavršenosti, svrhom Božijom koja radi kroz odabiranje, milošću a ne delima, ONI SU IMALI OBLAK DANJU I VATRENI STUB NOĆU, IMALI SU UDARENU STENU, BRONZANU ZMIJU I ZNAKE I ČUDESNA. Oni su bili potvrđeni – ne u sebi, već u Bogu.

Bog nije imao ni malo respekta za Nikolaite sa njihovim Mr., Dr. i Dr.Teo. i prema svim tim finim organizacijama i najboljim čime se čovek može hvaliti; ali On je imao poštovanje prema Izraelu, zato što su oni imali Reč potvrđenu među njima. Sigurno, Izrael nije gledao na ispolirane stvari, samo je izašao iz Egipta u strmoglavom letu, i oni su bili blagoslovljeni ljudi. Sve što su oni ikada naučili za preko trista godina bilo je paša stada po poljima i robovanje u strahu od smrti od Egipćana. Ali oni su sada bili slobodni. Oni su bili blagoslovljeni kroz

Božiji suverenitet. Sigurno da je Moav gledao dole na njih. A i sve ostale nacije su takođe. Organizacija uvek gleda dole na neorganizovane, i ili će nastojati da ih uvuče u organizaciju ili će ih uništiti ako oni neće da dođu.

Dakle, neko bi me mogao pitati, “Brate Branhame, šta te navodi da misliš da je Moav bio oganizovan, a Izrael da nije? Gde si dobio tu ideju?” Ja sam to dobio upravo ovde u Bibliji. Ovde je to sve tipizirano. Sve što je napisano u Starom Zavetu što je u formi priče, napisano je za našu pouku tako da mi odatle možemo naučiti. Ovde je to upravo u Brojevima 23:9, “S vrha stena ga Ja gledam sa visina humova ga vidim; gle, za SEBE ovaj narod stoji i SA DRUGIM NARODIMA SE NE BROJI.” Ovde je to. Bog gleda dole sa vrha stene, ne iz doline tražeći njihova slabija mesta i otkrivajući ih. Bog ih posmatra na način na koji On želi da ih vidi – sa visine ljubavi i milosti. Oni su živeli SAMI i nisu bili organizovani. Oni nisu imali kralja. Oni su imali proroka, a prorok je imao Boga DUHOM u sebi; a Reč je došla proroku i Reč je otišla k ljudima. Oni nisu pripadali U.N. Oni nisu pripadali Svetskom Savezu Crkava, Baptistima, Prezbiterijancima, Skupštini Božijoj ili bilo kojoj drugoj grupi. Nije bilo potrebe da oni pripadaju. Oni su bili pridruženi Bogu. Njima nije bio potreban savet bilo kojeg saveza – oni su imali “Tako kaže Gospod” u svojoj sredini. Haleluja!

Dakle i pored činjenice što je Valam znao ispravan pristup Bogu i mogao izneti otkrivenje od Gospoda načinom posebnog dara sile, ipak on je bio i pored svega toga biskup u lažnoj grupi. Jer šta je on učinio s ciljem da pridobije Valakovu naklonost? On je odredio plan po kome je Bog bio primoran da Izraela kazni smrću. Baš kao što je Sotona znao da može prevariti Evu (prouzrokovavši da padne u telesni greh) navodeći Boga da izvrši Svoju izgovorenu rečenicu o smrti protiv greha, tako je Valam znao da ukoliko navede Izrael u greh, da će Bog morati nad njima da primeni smrt. Tako on je isplanirao način da ih pridobije da dođu preko i da se pridruže u greh. On je poslao pozive da dođu na gozbu Ball-pecra, (dođite ovamo i slavite sa nama). Dakle, Izrael, bez sumnje da je već video gozbe Egipćana tako da oni nisu osećali da je to suviše loše ići samo pogledati i možda jesti sa ljudima. (Šta ima loše u tome biti u zajedništvu? Mi treba da ih volimo, inače kako ćemo ih pridobiti?) Budući da prijateljski nisu povredili nikoga – ili su makar tako mislili. Ali kada su te seksi Moavske žene počele da plešu i da se skidaju vrcakajući okolo, plešući svoj rok-end-rol i tvist, nastala je

požuda kod Izraelaca i oni su bili odvučeni u preljubu a Bog je u gnevu ubio njih četrdesetdve hiljade.

I to je ono što su Konstantin i njegovi naslednici uradili u Nikeji i posle. Oni su pozvali Božije ljude da dođu u savez. A kada je crkva sela da jede, i podigla se da pleše (učestvujući u crkvenoj formi, ceremonijama, i paganskim gozbama koje su nazivane Hrišćanskim obredima) ona je bila uhvaćena u klopku; počinila je preljubu. I Bog je izašao napolje.

Kada se bilo koji čovek okrene od Reči Božije i pridruži se crkvi umesto da primi Svetoga Duha, taj čovek umire. Mrtvac! To je ono što on jeste. Nemojte se pridružiti crkvi. Nemojte ući u organizacije i biti obuzeti sa veroispovestima i tradicijama ili bilo čime što zauzima mesto Reči i Duha inače ste mrtvi. To je sve završeno. Tada ste vi mrtvi. Večno odvojeni od Boga!

To je ono što se dogodilo u svakom dobu. Bog oslobodi ljude. Oni izađu pod krvlju, posvećeni Rečju, prođu kroz vodu krštenja i postaju ispunjeni Svetim Duhom; ali nakon izvesnog vremena kada prva ljubav ohladi i neko dobije ideju da se oni moraju organizovati s ciljem da se očuvaju i da za sebe načine ime, oni sebe organizuju upravo nazad u drugoj generaciji a ponekad čak i pre toga. Oni više nemaju Duha Božijeg, već samo formu slavljenja. Oni su mrtvi. Oni su hibridizovali sebe sa veroispovestima i formama i nema života u njima.

Tako je Valam naveo Izrael da počini preljubu. Da li znate da je fizička preljuba isti taj duh koji leži u organizovanoj religiji? Ja sam rekao da je duh preljube duh organizacije. A svi kurvari će završiti u vatrenom jezeru. To je ono što Bog misli o organizaciji. Da gospodine, bludnica i njene kćeri će biti u vatrenom jezeru.

Denominacije nisu od Boga. One to nikada nisu bile a niti će i biti. To je pogrešan duh koji odvaja ljude od Boga u hijerarhiju i laike; i radi toga, to je pogrešan duh koji razdvaja ljude od ljudi. To je ono što organizacija i denominacije čine. U organizovanju oni sebe odvajaju od Reči Božije, i tako odlaze u duhovnu preljubu.

Dakle, zapazite da je Konstantin dao ljudima posebne praznike. Oni su bili stari paganski praznici sa novim imenima uzetim iz crkve, a u nekim slučajevima Hrišćanski običaji su bili uzeti i zloupotrebjeni sa paganskim ceremonijama. On je primenjivao slavljenje boga sunca i promenio to u slavljenje Sina Božijeg. Umesto slavljenja na dan 21.

decembra, kada su oni imali običaj da slave praznik posvećen bogu sunca, oni su to postavili na 25. decembar i to nazvali rođendan Sina Božijeg. Ali mi znamo da je On bio rođen u aprilu kada se rađa život, a ne u decembru. I oni su imali praznik Aštarti i nazvali ga Uskršnjim praznikom kada su Hrišćani trebali slaviti smrt i uskrснуće Gospoda. Ali ustvari to je bio paganski praznik Aštarti.

Oni su postavili oltare u crkvu. Uneli su likove. Dali su ljudima ono što su nazivali apostolska veroispovest, iako vi to ne možete pronaći u Bibliji. Oni su učili ljude slavljenju predaka a time su Rimokatoličku Crkvu učinili najvećom spiritističkom crkvom na svetu. Svaka nečista ptica je bila u tome kavezu. I vi imate Protestante koji sa njihovim organizacijama čine istu stvar.

Oni su jeli hranu žrtvovanu idolima. Dakle, ja ne kažem da ovo stvarno znači da su oni bukvalno jeli meso žrtvovano idolima. Jer iako je sabor u Jerusalimu bio protiv toga, Pavle nije tome pridavao poseban značaj kao što je on i rekao da idoli nisu ništa. U pitanju je bila samo stvar savesti osim ako to nije spoticalo slabijeg brata, što nije bilo dozvoljeno. Šta više, ovo otkrivenje treba da se odnosi na pagane a ne na Jevreje, pošto su ovo Paganske crkve. Ja ovo vidim u istom svetlu u kojem vidim i Reči Gospoda, “Ko ne jede Moje telo i ne pije Moju krv nema života u sebi. Čovek neće živeti samo o hlebu već od svake Reči koja izlazi iz Božijih usta.” Vi možete videti da je jelo ustvari učešće u duhovnom smislu. Pa tako kada su se ovi ljudi klanjali likovima, palili sveće, koristili paganske praznike, priznajući grehe ljudima (što sve pripada đavolskoj religiji,) oni su imali učešće sa đavolom a ne sa Gospodom. Oni su bili u idolopoklonstvu bez obzira priznali to ili ne. Oni mogu pričati šta god žele o oltaru i tamjanu kao da je to samo tu da ih podseti na molitve Gospodnje ili bilo šta da oni misle da to znači; i oni mogu reći da kada se mole pred kipovima da je to samo zbog naglašavanja; i da kada oni ispovedaju sebe svešteniku da to zaista oni čine Bogu svojim srcem, i kada kažu da im sveštenik oprašta da to on radi u ime Gospoda; oni mogu reći šta god hoće ali tako oni imaju učešća u dobro poznatoj Vavilonskoj, Sotonskoj religiji, i pridružuju se idolima čineći duhovnu preljubu koja znači smrt. Oni su mrtvi.

Tako su crkva i država bile venčane. Crkva se udružila sa idolima. Sa silom države iza sebe ona je osećala da je sada, “Došlo kraljevstvo i da je volja Božija bila primenjena na zemlji.” Nije čudo da Rimokatolička Crkva ne očekuje povratak Gospoda Isusa. Oni nisu

pristalice hiljadugodišnjeg kraljevstva. Oni imaju svoje hiljadugodišnje carstvo upravo ovde. Papa vlada upravo sada i Bog vlada u njemu. Tako kada On dođe po njima, to treba biti kada novo nebo i nova zemlja budu pripremljeni. Ali oni nisu u pravu. Papa je glava lažne crkve, i biće hiljadugodišnje kraljevstvo, ali dok to bude u toku on neće biti u njemu. On će biti negde drugde.

UPOZORENJE

Otk. 2:16, *“Pokaj se, ako li ne, doći ću ti skoro i voditi rat sa njima mačem Svojih usta.”*

Šta drugo On može reći? Može li Bog da previdi greh onih koji su nosili Njegovo Ime uzalud? Postoji samo jedan put da se primi milost u času greha, POKAJATI SE. Ispovedite da niste ispravni. Dodite Bogu za oprostjenje i za Božiji Duh. Ovo je zapovest od Boga. Ne poslušati je smrt, jer On kaže, “Ja ću ratovati protiv njih mačem Svojih usta.” Zver ratuje protiv svetih, ali Bog će ratovati protiv zveri. Oni kojisu se borili protiv Reči jednog dana će videti da se Reč bori protiv njih. Ozbiljna je stvar oduzeti, ili dodati Reči Božijoj. Jer oni koji su je menjali, i učinili s njom onako kako je njima odgovaralo, šta će biti njihov kraj nego smrt i uništenje. Ali još uvek milost Božija uzvikuje, “Pokajte se.” O, kako su ugodne misli pokajanja. Ništa u svojim rukama ne donosim, jednostavno uz Tvoj krst prijanjam. Donosim svoju tugu. Kajem se za ono što jesam, i za ono što sam učinio. Dakle, to je krv, ništa sem krvi Isusove. Šta će to biti? Pokajanje, ili mač smrti? To zavisi od vas!

NAGRADA

Otk. 2:17, *“Ko ima uho neka čuje šta Duh govori crkvama! Pobjedniku ću dati sakrivene mane, daću mu i beo kamen i na kamenu napisano novo ime koje niko ne zna osim onoga koji ga prima.”*

Svaka poruka svakom dobu podstiče vernika hrabreći ga da bude pobjednik i time nagrađen od Gospoda. U ovom dobu Duh obećava skrivenu manu i novo ime napisano na belom kamenu.

A sada pošto je svaka od ovih poruka upravljena ka ‘anđelu’ – (ljudskom glasniku) veoma velika odgovornost a i divna privilegija je njegova dodela. Ovim ljudima Bog daje posebna obećanja, kao što je u slučaju dvanaest apostola koji sede na dvanaest prestola sudeći

dvanaest Izraelovih plemena. Tako, setite se i u Pavlu je bilo dato posebno obećanje: ono o predstavljanju neveste Isusu u njegovom danu, II. Kor. 11:2, “Jer sam ljubomoran na vas Božijom ljubomorom, jer vas zaručih jednom Mužu, da vas izvedem kao čistu devojkicu pred Hrista.” Tako će to biti sa svakim glasnikom koji je bio veran Reči svoga časa i svoga doba. Tako će biti i u poslednjim danima. To će biti ista posebna nagrade koja je dana i Pavlu. Mislim da se većina od vas seća kako sam govorio o tome da sam se uvek plašio smrti zbog straha od susreta sa Gospodom i da On neće biti zadovoljan samnom s obzirom da sam ga mnogo puta izneverio. I tako, jednog jutra sam o tome razmišljao dok sam ležao na krevetu i iznenada sam bio uveden u najneobičniju viziju. Kažem da je bila neobična jer sam imao hiljade vizija i nikada mi nije izgledalo to tako kao da napuštam svoje telo. Ali tamo sam bio izdignut; i pogledao sam nazad da vidim svoju ženu, a video sam svoje telo kako leži pored nje. A onda sam se našao na najdivnijem mestu koje sam ikad video. To je bio raj. Video sam grupe najdivnijih i najsretnijih ljudi koje sam ikada video. Svi su izgledali tako mladi – od 18 do 21 godine starosti. Nije bilo sede kose ni bora, a niti kakvog deformiteta među njima. Mlade žene su sve imale kose spuštene do pasa, a mladići su bili tako zgodni i jaki. O, kako su me oni samo dočekali. Grlili su me i nazivali svojim dragim bratom, govoreći mi kako su sretni što me vide. Dok sam se čudio ko je sav ovaj narod, jedan pored mene mi reče, “Ovo je tvoj narod.”

Bio sam zapanjen i pitao, “Da li su ovi svi Branhami?”

On je rekao, “Ne, oni su tvoji obraćenici.” A onda mi je pokazao jednu gospođu rekavši, “Vidiš li ovu mladu damu koju si malopre s divljenjem posmatrao. Imala je devedeset godina kada si je pridobio za Gospoda.”

A ja sam rekao, “O moj, i samo misliti da sam se od ovoga plašio.”

Čovek mi reče, “Mi se ovde odmaramo dok čekamo dolazak Gospodnji.”

Na to sam odgovorio, “Ja želim da Ga vidim.”

On reče, “Ti ga još ne možeš videti; ali On uskoro dolazi, i kada On dođe prvo će doći k tebi, i bićeš suđen prema Evandjelju koje si propovedao, a mi ćemo biti tvoji podanici.”

Rekao sam, “Zar misliš da sam ja odgovoran za sve ove?”

A on reče, “Za svakoga od njih. Ti si bio rođen kao vođa.”

Pitao sam ga, “Hoće li svako biti odgovoran? A šta je sa Svetim Pavlom?”

Odgovorio mi je, “On će biti odgovoran za svoj dan.” “Dobro,” rekao sam, “ja sam propovedao isto Evandjelje koje je i Pavle propovedao.” A mnoštvo je povikalo, “Mi *počivamo* na tome.”

Da, ja mogu videti da Bog daje posebnu nagradu Svojim glasnicima, koji su verno ispunjavali odgovornost koju je On postavio na njih. Ako su primili otkrivenje Reči za to doba i verno propovedali u svom danu, i živeli po onom što su propovedali, oni će primiti veliku nagradu.

Dakle, sa ovim mislima u umu, pogledajte ponovo na stih. “Ja ću mu dati skrivenu manu.” Mi svi znamo da je mana bila andeoska hrana; to je bilo ono što je Bog slao dole na travu Izrealu u vreme njihovog lutanja. To je bila savršena hrana. Začudujuće je kako su ih ove male loptice hrane držale u savršenom zdravlju. Niko se nije razboleo. To je bilo sve što im je bilo potrebno. Kada je Kovčeg bio načinjen, oni su stavili određenu količinu mane u njega. Nakon toga kovčeg je bio stavljen iza zavese i samo bi se veliki sveštenik usudio da mu se približi i za to vreme bi morao imati žrtvenu krv. Hleb sa neba, simbolizovan manom, jednoga dana je došao dole sa neba i postao je Život za svakog koji veruje u Njega. On je rekao, “Ja sam hleb života. Ja sam živi hleb koji je sišao s neba i ko god bude jeo od ovoga hleba živeće zauvek.” Kada je On otišao, ostavio nam je Svoju Reč, “Čovek neće živeti samo od hleba, već od svake Reči koja izlazi iz usta Božijih.”

Njegova Reč je bila hleb. To je bila savršena mana, od koje ako čovek živi, on nikada neće umreti. Ali odmah nakon smrti očeva, izgledalo je kao da niko ne zna precizno istinu i za kratko vreme izgledalo je kao da je ova mana postala skrivena ljudima. Ali u samom ovom dobu, Bog je počeo vraćati nazad otkrivenje toga što je bilo skriveno, u ovom poslednjem danu prema Otk. 10:7, treba da dođe prorok i otkrije sve tajne a onda će Gospod doći. Dakle, ja kažem, da su u svakom dobu glasnici primili skrivenu istinu. Ali oni je nisu primili samo za sebe. Već je to kao u slučaju kada su učenici bili upućeni da mnoštvu razdele hlebove i ribe; Isus im je davao izlomljenu hranu, a učenici su to redom davali ljudima. Bog daje Svoju skrivenu manu pobjedniku. To ne može biti drugačije. On neće otvoriti Svoje riznice onima koji s prezirom odbijaju ono što je već otkriveno.

Ono što sam govorio o glasniku svakoga doba, koji prima od Boga neku od originalnih istina Pedesetnice, je tipizirano u Starom Zavetu gde je Mojsiju bilo zapovedeno da uzme tri i po merice mane i da postavi u zlatnu posudu iza zavese u svetinju nad svetinjama. Tamo je veliki sveštenik iz svake generacije mogao ući sa žrtvenom krvlju. I onda je on mogao uzeti porciju te mane (jer ona nije trunula), koja je bila deo originala i to pojesti. Dakle, u svakom dobu Gospodnjem glasniku za to doba bilo je dato otkrivenje Božije za taj period. Jednom kada je glasnik bio obasjan istinom, on bi tu istinu doneo ljudima. A oni čije su uši bile Duhom otvorene bi čuli tu istinu, verovali je i živeli po njoj.

Dakle sada, nalazi se takođe misao i o budućem uzimanju skrivene mane. Ja mislim da će to biti večno učešće u otkrivanju Isusa Hrista u večnim dobima koja dolaze. Kako bi inače mi otpočeli sa spoznajom neistraživog bogatstva Njegovog Bića? Sve za čime mi čeznemo da znamo, sva naša neodgovorena pitanja, sve će to biti otkriveno. To će biti od Hrista, Koji je naš život, od koga ćemo to primiti. O, ponekad mi mislimo da smo ponešto saznali o Njemu i Njegovoj Reči ovde dole, i to je toliko dobro, i to nas raduje; ali jednoga dana kada se naša tela promene, ta Reč i On će nama postati ono što mi nikada nismo ni sanjali da je moguće.

Takođe ovde se kaže da će On dati pobedniku beli kamen i u (a ne na) kamenu novo ime, koje zna samo onaj koji ga prima. Dakle, ideja o novom imenu nam je poznata. Abram u Sara, Jakovu u Izrael, Šimunu u Petar i Savlu u Pavle. Ova imena ili ostvaruju promenu ili su bila data zbog promene. Pošto su Abram i Saraja dobili promenjena imena od Gospoda, onda su bili spremni da prime dolazećeg sina. U Jakovljevom slučaju, on je morao nadvladati i tada je on bio nazvan princ. U slučaju Šimuna i Savla, kada su oni primili Gospoda, došla je njihova promena. I danas svaki od nas istinskih vernika ima promenu u imenu. Mi smo Hrišćani. I to je zajedničko ime svima nama. Ali jednoga dana mi ćemo imati jednu drugu promenu; mi ćemo zaista primiti novo ime. Može lako biti da je to ime bilo naše istinito i originalno ime zapisano u Jagnjetovoj Knjizi Života pre postanka sveta. On zna ime, a mi ne znamo. Jednoga dana po Njegovoj dobroj volji, mi ćemo takođe saznati.

Beli kamen. Kako divno. Ovde je još jedna slika o svecu koji prima naknadu iz ruke Božije za svoja iskušenja na zemlji. Znete, nakon Konstantina lažna crkva je bila osposobljena da umoči svoju ruku u

državnu riznicu i time podigne divne zgrade pune divnih kipova. Ovi kipovi, napravljeni od belog mermera su ustvari bili Rimski idoli čija imena su bila izmenjena u imena svetaca. Crkve i nameštaji u njima su bile izuzetno divne, a takve se i danas mogu videti. Ali Bog nije bio u njima. A gde je bio Bog? On je bio sa Svojim svetima negde u nekoj maloj kući, ili pećini, ili u nekom divljem planinskom predelu gde su se oni krili od lažnih crkvenih članova. Oni nisu imali divne zgrade, ni horove obučene u svečanu odeću, a niti ostale svetske atrakcije. No, ipak u ovom posebnom obećanju istinskim vernicima svih doba, Bog je izjavio da će im On dati divnu nagradu večnog trajanja. Neka bogatstvo pogleda dole na siromaštvo. Neki daju velike sume crkvi da bi primili veliku čast kao darodavci postavljajući ukrasne mermer ploče ili nekakav kip njima u znak časti da se javno vidi da bi zato primili aplauz. Ali jednoga dana Bog koji vidi i zna sve, još jednom će pohvaliti udovicu zato što je dala sve, iako su to samo dva novčića, i On, Lično, će nagraditi sa blagom neba. Da, skrivena mana i novo ime u belom kamenu. O, koliko je dobar Gospod da nas nagrađuje tako divno, iako smo mi tako nedostojni. O, ja želim biti spreman da svakog trenutka činim Njegovu volju, skupljajući blago na nebu.